

Ευριδίκη Αμανατίδου

Σώματα

Νουβέλα

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Σώματα

// νουβέλα

Ευρυδική Αμανατίδου

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Επιμέλεια έκδοσης: Γιάννης Φαρσάρης

ISBN 978-618-5444-07-5

Εικόνα εξωφύλλου:

Φωτογραφία του [Loadmaster \(David R. Tribble\)](#)

υπό άδεια *Creative Commons BY-SA* (Αναφορά πηγής – Παρόμοια διανομή)

Πηγή: [Wikimedia Commons](#)

Η νουβέλα *Σώματα* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](#)

[Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

Ευρυδική Αμανατίδου

Η **Ευρυδική Αμανατίδου** σπούδασε Νομικά και ζει στην Αθήνα. Στις εκδόσεις Σαΐτα θα βρείτε τα έργα της: «Η Πολιτεία που δεν είχε Χριστούγεννα», «Ένα καπέλο για τον καθηγητή», «Ο ήλιος που έχασε τον δρόμο του», «Το συναχωμένο ηφαιστειο», «Το αεράκι και η καμινάδα», «Ο Δράκος και οι Σκορδοφάγοι Ιππότες (τα τέσσερα τελευταία και στα αγγλικά), τα μυθιστορήματα «Η ακριβή ανάσα του νερού», «Ο φύλακας στον φάρο» και «Αραμπέλα/ τα όρια της πίστης», «Σιωπηλή πέτρα», τη νουβέλα «Ημίφως», όπως και τη συλλογή διηγημάτων «Μαζί» που έγραψε με τον Γιάννη Λαμπράκη. Έχει μεταφράσει το μυθιστόρημα της Γκράτσια Ντελέντα «Μετά το διαζύγιο», τη νουβέλα του Ίζραελ Ζάνγκουιλ «Το μεγάλο μυστήριο του Μπούου» και το παιδικό μυθιστόρημα του Κάρλο Κολλόντι «Οι περιπέτειες του Πινόκιο – η ιστορία μιας μαριονέτας» που κυκλοφορούν επίσης σε ελεύθερη ψηφιακή μορφή από τις εκδόσεις Σαΐτα.

Από την Ανοικτή Βιβλιοθήκη κυκλοφορούν σε ελεύθερη ψηφιακή μορφή: σε δική της μετάφραση και θεατρική διασκευή ο «Πινόκιο» και σε δική της μετάφραση «Ο Μυστικός κήπος» της Φράνσις Χότζον Μπαρνέτ.

Το έργο της «Ένα καπέλο για τον καθηγητή» βραβεύτηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού το 1991 στην κατηγορία του παιδικού θεατρικού έργου.

Το προσωπικό της ιστολόγιο είναι το <http://evriam.blogspot.gr>

ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΣΩΜΑΤΑ

Ευρυδική Αμανατίδου

Νουβέλα

«**Ε**ΙΦΟΜΑΧΟΥΜΕ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΕΜΑ ΠΟΥ ΚΑΛΕΙΣΤΕ ΝΑ
 «**Ε**ΧΟΡΟΓΡΑΦΗΣΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΕΚΤΕΛΕΣΕΤΕ». ΤΟΝΙΖΟΝΤΑΣ ΛΙΓΟ
 παραπάνω την τελευταία λέξη, ο καθηγητής κινησιολογίας
 χάρισε το πιο σαρδόνιό του χαμόγελο στους σπουδαστές. Είκοσι οκτώ
 ζευγάρια μάτια τον κοιτούσαν με αγωνία, αγωνία για την κλήρωση που
 θα καθόριζε τον παρτενέρ του καθενός.

Μόνο η Λένη συνέχιζε να κάνει ζέσταμα στις μπάρες. Φυσικά και είχε
 αγωνία. Θα ήταν όμως αδυναμία να τη δείξει, γρουσουζιά ακόμη και να
 υποθέσει το παραμικρό. Περίμενε λοιπόν φαινομενικά αδιάφορη καθώς
 το κάθε όνομα έβρισκε το ταίρι του. Όχι, δεν υπήρχε λόγος να ανησυχεί.
 Η τύχη ήταν πάντα με το μέρος της. Μερικά λεπτά αργότερα όμως, κι
 ενώ είχαν απομείνει ελάχιστα ονόματα, η πίστη στην τύχη της άρχισε να
 κλονίζεται. *Ώρες είναι*, σκέφτηκε και κοίταξε προς τη μεριά του
 Ραφαήλου. Δεν υπήρχε περίπτωση να χορέψει μαζί του, ούτε μία στο
 εκατομμύριο. Πόσα ονόματα ακόμα; Δέκα, πέντε ζευγάρια δηλαδή. Τα
 περιθώρια στένευαν, αλλά και πάλι... Όχι, αυτό δεν θα συνέβαινε ποτέ.

Ποτέ μη λες ποτέ, γιατί και τα πιο απίθανα είναι πιθανά.

«Και το τελευταίο ζευγάρι, αν και όλοι ξέρετε τους δύο που έχουν
 απομείνει, είναι ο Μάριος Ραφαήλου και η Λένη Ψαθά» ανακοίνωσε ο
 καθηγητής.

Ένα σούσουρο ακούστηκε. Όλοι ήξεραν την αντιπάθεια που έτρεφαν ο ένας για τον άλλον από τις πρώτες μέρες της κοινής τους φοίτησης στην Ακαδημία.

«Ναι, είστε όλοι ευχαριστημένοι, το ξέρω. Αρκετά με τη μουρμούρα τώρα. Θέλω να δείξετε τον καλύτερό σας εαυτό. Γνωρίζετε πολύ καλά ότι αυτή η χορογραφία θα παίξει πολύ σημαντικό ρόλο για τη βαθμολογία σας».

Κι ενώ μια ομάδα τριγύριζε τον καθηγητή βομβαρδίζοντάς τον με ερωτήσεις για τη χορογραφία, η Λένη, βράζοντας από θυμό, κατευθύνθηκε στα αποδυτήρια. Έτσι κι αλλιώς η μέρα στη σχολή είχε τελειώσει. Το μόνο που ήθελε ήταν να γυρίσει στο διαμέρισμά της και να εκτονωθεί -πώς αλλιώς;- πίνοντας και χορεύοντας.

Έκανε ένα γρήγορο ντους και άρχισε να ντύνεται τσιτωμένη. Τα ρούχα κολλούσαν επάνω της, δεν είχε καν μπει στον κόπο να σκουπιστεί.

«Πάρε βαθιές ανάσες, κορίτσι μου. Κάνε ότι δεν τρέχει τίποτα. Μπορεί στο κάτω κάτω της γραφής ο ηλίθιος να πάει να γκρεμοτσακιστεί» της είπε η Ράνια.

Η Λένη γύρισε και την κοίταξε άγρια. «Και τότε θα μείνω χωρίς παρτενέρ, ηλίθια!»

Η κοπέλα κατάπие τη γλώσσα της. Κανένας δεν τα έβαζε με τη Λένη, έπρεπε να έχει πάντα εκείνη την τελευταία κουβέντα.

«Βέβαια, μπορώ να μιλήσω στον Αγοριανό» είπε η Λένη, λες και αυτή η σκέψη μόλις της είχε περάσει από το μυαλό.

Ο Διευθυντής της Ακαδημίας ήταν κολλητός του πατέρα της. Δεν θα τα χαλούσαν τώρα στη μικρή λεπτομέρεια του ότι δήθεν το αποτέλεσμα της κλήρωσης δεν άλλαζε με τίποτα. Μη χάνοντας άλλο τον χρόνο της και αδιαφορώντας για την προκλητική της εμφάνιση, καθώς το βρεγμένο τοπ που φορούσε όχι μόνο κάλυπτε ελάχιστα το στήθος της αλλά και το διέγραφε σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια, κοπάνησε δυνατά

το ντουλάπι της, μάζεψε την τσάντα της και με βιαστικά βήματα τράβηξε για τη σκάλα.

Κανένας δεν σε αφήνει να αγιάσεις. Ο ηλίθιος ο Ραφαήλου περίμενε λες και της είχε στήσει καρτέρι. Είχε εκείνο το υφάκι που πουλούσε από την πρώτη μέρα στην Ακαδημία. Αυτό που έλεγε ξεκάθαρα πως τίποτα δεν τον αφορούσε, πως αυτός ήταν κι άλλος κανένας. Δυο χρόνια τώρα, η Λένη δεν έπαυε να αναρωτιέται τι την έκανε να τον αντιπαθεί ολοένα και περισσότερο: το ότι και η ίδια έτσι φερόταν ή ότι ο Ραφαήλου, σε αντίθεση με όλον τον υπόλοιπο αντρικό πληθυσμό, όχι μόνο δεν είχε υποκύψει στη γοητεία της αλλά φαινόταν και να αδιαφορεί παντελώς για το άτομό της; Τον προσπέρασε αμίλητη, εκείνος όμως την πρόλαβε πιάνοντάς της το χέρι.

«Να σου πω, τώρα που θα χορέψουμε μαζί, κοίτα να μάθεις τρόπους. Εκτός κι αν το “καλησπέρα” ή το “γεια χαρά” δεν είναι ακόμα μέσα στο λεξιλόγιό σου».

«Είσαι...» Η Λένη πάλευε να βρει μια λέξη να τον ταπώσει, αλλά το μόνο που της βγήκε ήταν το κοινότοπο “ηλίθιος”. Του το πέταξε στα μούτρα χαμογελώντας ειρωνικά, το χαμόγελό της όμως κόπηκε όταν είδε ότι ο Ραφαήλου όχι μόνο δεν προσβλήθηκε, αλλά κάρφωσε τα μάτια του ξεδιάντροπα στο στήθος της.

«Να προσέχεις μην κρυώσεις» της είπε και προτού προλάβει να τον στείλει στον αγύριστο, της γύρισε την πλάτη και κατέβηκε δυο δυο τα σκαλιά.

Ο Μάριος είχε κάθε λόγο να αισθάνεται ότι η τύχη τού είχε κλείσει πονηρά το μάτι. Διαφορετικά δεν υπήρχε περίπτωση να έχει παρτενέρ του τη Λένη. Τις ελάχιστες φορές που βρέθηκαν δίπλα-δίπλα στο μάθημα, εκείνη με αρκετό θράσος είχε παραπονεθεί στους καθηγητές ότι δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί, και φυσικά η φίλια του πατέρα της με τον Διευθυντή σήμαινε ότι η επιθυμία της γινόταν αμέσως δεκτή.

Στην αρχή ο Μάριος πειράχτηκε, σε σημείο που είχε αποφασίσει να σιχτηρίσει τη Λένη και να την ξεχάσει. Αποδείχτηκε πέρα από τις δυνάμεις του. Δεν ήταν η ερωτική έλξη που ένιωθε για τη Λένη, τουλάχιστον δεν ήταν μόνο αυτή. Πίστευε ότι είχαν χημεία στον χορό. Ήταν σύμπτωση που στους αυτοσχεδιασμούς έκαναν σχεδόν τις ίδιες κινήσεις χωρίς να βλέπουν ο ένας τον άλλον, όση απόσταση και να τους χώριζε; Το έλεγαν όλοι, δεν ήταν στη φαντασία του. Κι έτσι αποφάσισε ότι η καλύτερη τακτική ήταν απλά να αλλάξει τακτική. Δεν άφηνε να φανεί τίποτα από το πάθος που τον έκαιγε στην έκφρασή του, αντίθετα έδειχνε αδιάφορος και ειρωνικός. Στα μαθήματα, τόσο μακριά ο καθένας τους μέσα στην αχανή αίθουσα, έμοιαζε να χορεύουν μαζί και χώρια.

Στο δεύτερο έτος της σχολής οι καλοθελητές μετέφεραν στα αυτιά της Λένης ότι ο Ραφαήλου ήταν τσιμπημένος μαζί της. Ο Μάριος αδυνατούσε να καταλάβει από τι είχε προδοθεί, ποια στιγμή δεν κατόρθωσε να ελέγξει τους μυς του προσώπου του. Η Λένη ήταν η θεά του, μια θεά με σώμα γαζέλας, κοντοκουρεμένα μαλλιά με μύτες και αφέλιες και τα πιο όμορφα σκούρα μπλε μάτια που είχε ποτέ του δει. Μια θεά που όμως λάτρευε κρυφά. Ήταν προτιμότερο να σκληρύνει την τακτική του παρά να έχει να υποστεί την καζούρα των άλλων και την ακόμα μεγαλύτερη περιφρόνηση της ίδιας. Αναγκαστικά η δήθεν αποστροφή του για την Ψαθά -την αποκαλούσε πάντα με το επίθετό της μπροστά στους άλλους, στο κάτω κάτω κι εκείνη ακριβώς το ίδιο έκανε- άρχισε να εκδηλώνεται και έμπρακτα. Ο Μάριος πέρασε στην επίθεση. Μιλούσε περιφρονητικά για τη Λένη, φρόντιζε να βρίσκεται όσο το δυνατόν μακριά της και κάθε φορά που το κουδούνι της Ακαδημίας ηχούσε εκκωφαντικό δηλώνοντας το τέλος των μαθημάτων της ημέρας, χωρίς καν να αλλάξει ρούχα ή να κάνει ένα ντους, φορούσε το κράνος του και φουριόζος καβαλούσε τη μηχανή του.

Στο τρίτο έτος πια όλοι τους χαρακτήριζαν ως άσπονδους εχθρούς. Αν ρωτούσες βέβαια, κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει για ποιον

λόγο ακριβώς. Το προτιμούσε έτσι ο Μάριος. Τουλάχιστον είχε ησυχάσει. Από τους άλλους μόνο, από τη Λένη όχι. Η εικόνα της πρόβαλλε καθημερινά μπροστά του, ακόμα και τις εκτός Ακαδημίας ώρες. Κι αυτό όμως θα έπαιρνε ένα τέλος με την αποφοίτηση, γιατί σίγουρα και μόνο το διαφορετικό κοινωνικό τους υπόβαθρο δεν θα τους έβγαζε στους ίδιους επαγγελματικούς χώρους.

Τώρα όμως ο Μάριος χαμογελούσε. Η τύχη είχε ορίσει μια κατάσταση που ούτε αυτός ούτε η Λένη μπορούσαν να αλλάξουν. Οι κανονισμοί των κληρώσεων ήταν αυστηροί, γενικά οι κανονισμοί της Ακαδημίας διαπνέονταν από μια εμμονή στον τύπο, ίσως και μόνο για να αντισταθμιστεί το γεγονός της αδιάκριτης εισόδου σε αυτήν αρκεί να πλήρωνες τα αστρονομικά δίδακτρα. Το πώς ο ίδιος είχε καταφέρει να πληρώσει για τη φοίτηση ήταν καθαρά θέμα χρονικής σύμπτωσης. Προτού η μητέρα του εξαφανιστεί από τη ζωή του, τον δωροδόκησε για να απαλύνει τις τύψεις της. Τώρα ζούσε με τον δεύτερο σύζυγό της στη Νέα Ζηλανδία, ευτυχής αυτή, αυτός και τα κοπάδια τους, όπως μάθαινε ο Μάριος μέσω της σπάνιας αλληλογραφίας τους.

Τη στιγμή που πατούσε το τελευταίο σκαλοπάτι, άκουσε τον γδούπο της πόρτας του Διευθυντή. Δεν γύρισε καν να κοιτάξει. Ήξερε τι θα ακολουθούσε. Η πόρτα άνοιξε ξανά, ακούστηκε ένα «Δεσποινίς Ψαθά, περιμένετε!», εις μάτην βέβαια, αφού η Λένη είχε βάλει το κεφάλι κάτω και δρασκέλιζε βιαστικά σαν θυμωμένη φοράδα.

«Δεν έπιασε η γοητεία σου; Περίεργο!» της σφύριξε ο Μάριος καθώς περνούσε από δίπλα του, εκείνη όμως αντί για απάντηση, του έδωσε μια σπρωξιά και βγήκε από την Ακαδημία κοπανώντας και τη μεγάλη τζαμένια πόρτα πίσω της.

«Φοραδίτσα, αλλά θα σε δαμάσω» μουρμούρισε ο Μάριος κι ευχαριστημένος από την προοπτική, βγήκε στον δρόμο, φόρεσε το κράνος του και βάζοντας εμπρός τη μηχανή του, κατευθύνθηκε προς το κλαμπ Αζόρες.

Η ευχάριστη διάθεση τον εγκατέλειψε με το που πέρασε την πόρτα του κλαμπ. Αν ήξερε πριν από ένα εξάμηνο πού θα κατέληγε! Το μη χείρον βέλτιστον όμως. Κρατούσε μια απόσταση ασφαλείας. Ήταν άλλο να είσαι δάσκαλος κινήσεων και άλλο χορευτής εκεί μέσα. Όταν ο Μάριος βρέθηκε σε δεινή οικονομική κατάσταση, αναγκάστηκε να ξανασκεφτεί την πρόταση του γνωστού ενός φίλου του. *Ωραίες παρέες!* Κάγχασε καθώς χαιρετούσε τα γκαρσόνια. Ήταν πολύ νωρίς ακόμα για τους πελάτες του μαγαζιού, όμως όλα όφειλαν να είναι *τζιτζί*, όπως τόνιζε το αφεντικό κάθε ώρα και στιγμή. Αυτό σήμαινε εκτός άλλων ότι ο Μάριος ήταν υποχρεωμένος να σκαρφίζεται συνεχώς κάποια νέα χορογραφία, ώστε το ανδρικό μπαλέτο να αναστατώνει όλο και περισσότερες ματσωμένες κυρίες που επισκεπτόντουσαν αυτόν τον καλλιτεχνικό χώρο για να εντρυφήσουν στις ηδονές της τέχνης.

Δεν βαριέσαι, μια δουλειά είναι κι αυτή, σκέφτηκε και χτυπώντας παλαμάκια για να γνωστοποιήσει την παρουσία του, φώναξε: «Έλα, αγόρια. Μάθημα!» με τον πιο βαρύ τόνο που διέθετε το φωνητικό του ρεπερτόριο, γιατί διαφορετικά δεν το είχαν σε τίποτα να του πάρουν τον αέρα. Οι επίδοξοι χορευτές ήταν όλοι πολύ μικρότεροί του, εξίσου γραμμωμένοι όμως, και ορισμένοι με βλέψεις και στο ίδιο με αυτούς φύλο. Ο Μάριος έτριψε ελαφρά τους κροτάφους του προσπαθώντας να διώξει τον πονοκέφαλο που μόνιμα τον επισκεπτόταν στην τροπική ατμόσφαιρα που άκουγε στην εξωτική ονομασία *Αζόρες*.

Ένα τέταρτο μετά, είχε μπει για τα καλά στον ρυθμό ενός καινούριου χορευτικού. Τι σημασία είχε το πού βρισκόταν; Ο χορός ήταν παντού και πάντα ο ίδιος. Και ο σκοπός αγιάζει τα μέσα.

Η Λένη μπήκε στο σπίτι της κοπανώντας άλλη μια πόρτα, την τρίτη στη σειρά. Κάτι τέτοιες στιγμές δόξαζε θεούς και δαίμονες που οι γονείς της την είχαν κακομάθει τόσο, ώστε άκοπα να της αγοράσουν το λοφτ που είχε βάλει στο μάτι με το που είχε πατήσει το κατώφλι της

ενηλικίωσης. Η αλήθεια ήταν ότι η Θέα στην Ακρόπολη την ηρεμούσε και της έδινε ενέργεια που μετουσιωνόταν σε όλο και πιο περίπλοκους πειραματισμούς. Αυτή τη στιγμή όμως η διάθεσή της δεν ήταν να αυτοσχδιάσει στον χορό, αλλά να σπάσει ό,τι βρισκόταν μπροστά της. Ρίχνοντας μια ματιά στην ακριβή μίνιμαλ επίπλωση άλλαξε γνώμη. Το να καταστρέψει τον χώρο που ζούσε ήταν κάτι που σίγουρα θα το μετάνιωνε την επόμενη στιγμή. Προτιμότερο ήταν να χώσει μια μπουνιά στην αντιπαθητική μούρη του Ραφαήλου. Περνιόταν για έξυπνος, ο τύπος; Τι θράσος που το είχε! Κι εκείνος ο Αγοριανός! Άχτι τον είχε, μήπως κι ακόμη περισσότερο από τον Ραφαήλου. Άκου να της πει ότι η Ακαδημία σεβόταν πρώτη τους κανονισμούς της! Ναι, τόσο πολύ τους σεβόταν που τα έπαιρνε χοντρά υπό μορφή χορηγιών, και τότε η ηθική γινόταν τόσο ελαστική που πήγαινε περίπατο.

Να πιει ήθελε, να φτάσει να μην ξέρει τι της γίνεται. Να βυθιστεί σε λήθαργο και να πάψει να σκέφτεται τι είχε να υποστεί για να φέρει εις πέρας και το στήσιμο της χορογραφίας αλλά και την εκτέλεσή της. Και όλα αυτά για ποιον λόγο; Για να κάνει το χατίρι των γονιών της; Όχι ότι κοπτόταν για κάτι τέτοιο, αλλά της το είχαν θέσει ως όρο για να της επιτρέψουν να πάει στη Νέα Υόρκη και να ακολουθήσει τα όνειρά της. Βασικά όποια στιγμή ήθελε μπορούσε να τα βροντήξει και να φύγει. Λογαριασμό που θα έδινε, ακόμα και σε αυτούς που τη γέννησαν! Επειδή την έφεραν σε αυτόν τον κόσμο, νόμιζαν ότι έπρεπε να την έχουν και σκυλάκι τους. Ενήλικη ήταν, δεν την εμπόδιζε κανείς. Εκτός από τα χρήματα βέβαια. Η μηνιαία επιχορήγηση από τους δικούς της πήγαινε αδιάβαστη σε ανύποπτο χρόνο. Και μια και η Λένη είχε καλομάθει, κάνοντας μια σπάταλη ζωή αλλά και νιώθοντας εντελώς αδιάφορη σε κάθε απασχόληση που σήμαινε η λέξη «δουλειά», δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσει τη βολή της για να βρεθεί μεν στη Νέα Υόρκη, αλλά φυτοζωώντας σε κάποια τρώγλη και περνώντας τη μία οντισιόν μετά την άλλη, άγνωστη μεταξύ αγνώστων. Το άστρο της, προς το παρόν,

ήταν μικρής εμβέλειας. Γνώριζε ότι είχε ταλέντο, κάνοντας όμως συνεχώς του κεφαλιού της γνώριζε επίσης ότι δύσκολα κάποιος θα παρέκαμπτε το αγύριστο κεφάλι της για να την πάρει στα σοβαρά. Ούτε λόγος να αλλάξει. Της χρωστούσαν, αυτή δεν χρωστούσε σε κανέναν.

Τα νεύρα της είχαν γίνει κορδόνι. Με ένα ποτό θα ξεχνούσε τον ξενέρωτο Ραφαήλου. Έβαλε μπόλικη βότκα σε ένα ποτήρι σπάζοντάς την μόνο με ελάχιστο χυμό ανανά και κατευθύνθηκε στο ακριβό στερεοφωνικό της. Κατεβάζοντας δυο γερές γουλιές έβαλε το Crunk Juice του Lil Jon και αμέσως η σκληρή χιπ-χοπ μουσική ξεχύθηκε εκκωφαντική από τα ηχεία.

Η Λένη άρχισε να χαλαρώνει πίνοντας και κουνώντας τους ώμους σαν να έκανε ζέσταμα για τις ασκήσεις της ημέρας. Σε λίγο το χιπ-χοπ είχε μπει μαζί με το αλκοόλ στο αίμα της. Πετώντας τις στρατιωτικές της αρβύλες, που πέρασαν ξυστά από την οθόνη της τηλεόρασης για να προσγειωθούν με πάταγο στο παρκέ, ένιωσε σαν να συμμετείχε στο βίντεο κλιπ του τραγουδιού. Κατευθύνθηκε στον ολόσωμο καθρέφτη χορεύοντας και παρατηρώντας τον εαυτό της, πλησιάζοντας όλο και περισσότερο το γυάλινο είδωλό της. Γούρλωσε τα μάτια και έβγαλε τη γλώσσα της στον καθρέφτη ενώ σήκωσε προκλητικά το δεξί της χέρι σε μια τέλεια κίνηση του fuck off.

«Άντε γαμήσου, Ραφαήλου! Και άντε παράτα μας, επιτέλους!»

Φωνάζοντας και ξαναφωνάζοντας την ίδια πρόταση και κάνοντας όλο και πιο σπασμωδικές κινήσεις, άρχισε να στροβιλιίζεται γύρω από τον εαυτό της προσπαθώντας να συνδυάσει τη χιπ-χοπ με το κλασικό μπαλέτο. Αυτό κι αν ήταν ιεροσυλία!

Γέλασε τόσο δυνατά όσο και η μουσική που ξερνούσαν τα ηχεία. Θα του την έσπαγε του Ραφαήλου και είχε μόλις βρει τον τρόπο. Αυτές οι σκέψεις την ανέβασαν τόσο που πέταξε στη στιγμή τα ρούχα από πάνω της, μένοντας μόνο με το μπούστο. Φόρεσε ένα φαρδύ σαλβάρι και τα μάτια της σάρωσαν πυρετικά τον χώρο ψάχνοντας να βρουν κάτι που

μπορεί και να έμοιαζε με σπαθί. Μη βρίσκοντας τίποτα κατάλληλο, έπιασε το σπασμένο κοντάρι μιας ξεχασμένης σκούπας και το κούνησε δοκιμαστικά μπροστά στον καθρέφτη. Ναι, μια χαρά ήταν κι αυτό. Έκανε μεταβολή για να αντικρίσει πρόσωπο με πρόσωπο τον φανταστικό Ραφαήλου.

«Και τώρα οι δυο μας, πουλάκι μου!» είπε δυνατά ενώ τα μάτια της είχαν γίνει δυο σχισμές που θύμιζαν σαμουράι σε επίθεση.

Κάνοντας βήματα πότε μπρος και πότε πίσω, επιτιθέμενη και αμυνόμενη, σε ελάχιστα λεπτά είχε βρει τον ρυθμό της μουσικής του Lil Jon εναρμονισμένο απόλυτα με τον δικό της θυμό για τον ανυποψίαστο παρτενέρ της.

Δεν κατάλαβε πότε τελείωσε το cd, καθώς ασθμαίνοντας αποκαμωμένη έγειρε στο πάτωμα. Όλα γύριζαν γύρω της. Έκλεισε τα μάτια προσπαθώντας να βρει την ανάσα της. Η ένταση της ημέρας, οι εξοντωτικοί αυτοσχδιασμοί της αλλά και το αλκοόλ στο άδειο της στομάχι τής έφεραν μια νάρκη. Και ο ύπνος μόνο ηρέμησε επιτέλους τη σκληράδα του προσώπου της δείχνοντας αυτό που έκρυβε σαν επτασφράγιστο μυστικό: το γλυκό παιδιάστικο κομμάτι που ο κακομαθημένος εαυτός της κρατούσε φυλακισμένο ως απόλυτη άμυνα. Δεν υπήρχε όμως κανείς να το δει.

Ίσως ο Μάριος, αν παρακολουθούσε από μια μεριά τη Λένη, να ήταν και ο μόνος που δεν θα γελούσε με αυτή την πλευρά της. Μάλλον θα την ερωτευόταν ακόμα περισσότερο, κι αυτό δεν θα έβγαζε σε τίποτα καλό. Βρισκόταν όμως χιλιόμετρα μακριά της, αποκαμωμένος κι αυτός για ολότελα διαφορετικούς λόγους. Φθάνοντας στο δωάρι που νοίκιαζε σε μια πολυκατοικία στον Νέο Κόσμο, πρόλαβε να κάνει ένα γρήγορο ντους και νομίζοντας ότι έχει νικήσει την κούραση, έκανε τα ελάχιστα βήματα που τον χώριζαν από τον ολόσωμο καθρέφτη. Αυτό ήταν και το μόνο κοινό σημείο που είχαν το σπίτι του και το λοφτ της Λένης. Όχι ότι είχε δει ποτέ το εσωτερικό του, αν και μπορούσε να το φανταστεί από τις

φθονερές ματιές που ακολουθούσαν μετά από κάθε αναφορά των συμμαθητών τους στην Ακαδημία. Έτσι κι αλλιώς ένας καθρέφτης ήταν απαραίτητος για τους χορευτές. Και μια μπάρα, θα πρόσθετε, όμως ο δικός του χώρος ήταν περιορισμένος. Το δωμάτιο ήταν άδειο, για να μπορεί να χορεύει και να αυτοσχεδιάζει. Το ίδιο σκόπευε να κάνει και τούτη τη βραδιά, όμως όταν στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, η αίσθηση ότι η Λένη βρισκόταν εκεί, κοντά του, τον έκανε να γυρίσει απότομα. Φυσικά και δεν ήταν, προσπάθησε όμως να τη φανταστεί. Σίγουρα θα έκανε πρόβα μπροστά στον δικό της καθρέφτη. Μπορεί να ήταν σπαστική και αυθάδης όσο δεν έπαιρνε, αλλά γνώριζε τις υποχρεώσεις που είχε κάθε τριτοετής στην Ακαδημία.

Το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον, σκέφτηκε καθώς έστρεφε το σώμα του πότε δεξιά πότε αριστερά, λες και προσπαθούσε να αποκρούσει τα φανταστικά χτυπήματα της Λένης. Κάθε του κίνηση όμως γινόταν πιο αργή μέχρι που εξουθενωμένος έγειρε στις μαξιλάρες που παράλληλα με τον τοίχο τού πρόσφεραν ένα κάπως βολικό κρεβάτι για τις νύχτες του.

«Σου παραδίνομαι, αλλά μόνο για απόψε...» ψιθύρισε σηκώνοντας τα χέρια ψηλά κι ο ύπνος πήρε μαζί του λέξεις, όνειρα, σκέψεις.

Το βουητό από τις φωνές ανακατευόταν με τους ήχους που έκαναν χέρια και πόδια καθώς τα σώματα υψώνονταν, στροβιλίζονταν, τινάζονταν. Βογκητά πόνου από το παίδεμα των μυών, διαμαρτυρίες για τις συνεχείς επαναλήψεις των ίδιων κινήσεων, επιφωνήματα που δήλωναν χαρά, ενθουσιασμό, απογοήτευση ή παραίτηση αποτελούσαν την καθημερινότητα της Ακαδημίας.

Η Λένη εκτέλεσε βαριεστημένη τις μισές ασκήσεις προσπαθώντας με κόπο να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά. Το προηγούμενο βράδυ το είχε παρακάνει. Είχε ξεπεράσει το ένα ποτό που συνήθως έπινε για να χαλαρώσει. Γιατί τρεις μέρες τώρα, τόσες είχαν περάσει από εκείνη την

καταραμένη κλήρωση, όχι μόνο δεν είχε ηρεμήσει, ώστε να το θεωρήσει ως τετελεσμένος γεγονός και να φροντίσει να συνυπάρξει έστω και τυπικά με τον Ραφαήλου, αλλά και έφτανε να τη βρίσκει το ξημέρωμα με ανακατωμένο κεφάλι και στομάχι από τα τρία τέσσερα ποτά που είχε καταναλώσει. Το αποτέλεσμα ήταν ότι δεν είχε να παρουσιάσει καμιά ιδέα για τη χορογραφία, και, μη θέλοντας να της τη βγει ο Ραφαήλου, προφασιζόταν υποχρεώσεις που δεν μπορούσαν να πάρουν αναβολή. Ο Ραφαήλου και τις δύο φορές την είχε κοιτάξει περίεργα, όμως δεν είχε κάνει κανένα σχόλιο. Της είχε ευχηθεί «Περαστικά» και είχε φροντίσει να της αδειάσει τη γωνιά. Δεν της άρεσε το αυτάρεσκο χαμόγελό του. Κάτι σχεδίαζε, αλλά θα τον προλάβαινε. Δεν υπήρχε άντρας που να την κάνει καλά, θα ερχόταν τώρα ο κρετίνος να την αμφισβητήσει;

Ο Μάριος προσπαθούσε να μαντέψει τι σκεφτόταν η Λένη. Η αλήθεια ήταν ότι υπό τις παρούσες συνθήκες θα έφτανε ο καιρός που θα έπρεπε να παρουσιάσουν τη χορογραφία τους, και αυτοί δεν θα είχαν τίποτα να επιδείξουν. Η Λένη ήταν μόνιμα κακοδιάθετη, και δεν του το έβγαζες από το μυαλό ότι έπινε. Τι άλλο να φανταστεί; Άρρωστη δεν ήταν, πάντα έχαιρε άκρας υγείας. Υποψιαζόταν ότι αυτός ήταν ο αίτιος και αναρωτιόταν πώς θα έκανε ένα βήμα προς το μέρος της χωρίς να την εξαγριώσει περισσότερο. Ποια τακτική να ακολουθήσει κανείς με ένα άτομο τόσο... Έψαξε να βρει τις λέξεις... Μια αγριόγατα ήταν. Απόμεινε σκεπτικός εξετάζοντας κάθε δυνατή κίνηση, ώσπου... *Και ο άγιος φοβέρα θέλει, κατέληξε.*

Σήκωσε από το πάτωμα το κοντάρι που χρησιμοποιούσε λίγο πριν για να εξασκηθεί και με γρήγορα βήματα βρέθηκε δίπλα στη Λένη. Χτύπησε το αριστερό του πόδι με δύναμη στο πάτωμα, έκανε την ίδια κίνηση με το δεξί και μετά περνώντας το κοντάρι πάνω από το κεφάλι της, το έφερε ξανά όρθιο μπροστά του και το χτύπησε στο πάτωμα. Η Λένη δεν αντέδρασε και ο Μάριος επανέλαβε την κίνηση. Στη δέκατη –αν θυμόταν καλά– επανάληψη, η Λένη βγήκε από την απάθειά της. Με το

πρόσωπο κόκκινο από θυμό, την ώρα ακριβώς που το κοντάρι σηκωνόταν στον αέρα, έκανε μια ανάποδη τούμπα και παίρνοντας φόρα τινάχτηκε όρθια. Σε κλάσματα δευτερολέπτου είχε αρπάξει κι αυτή ένα κοντάρι κι ερχόταν καταπάνω του με άγριες διαθέσεις.

Ο Μάριος δεν πτοήθηκε, αφού αυτό ακριβώς επιδίωκε. Λίγο προτού τον φτάσει η Λένη, σήκωσε το δικό του κοντάρι στα πλάγια αποκρούοντάς την. Η επαφή των δύο αυτοσχέδιων σπαθιών ακούστηκε εκκωφαντική μέσα στην ησυχία της αίθουσας. Η Λένη προς στιγμήν σάστισε βλέποντας με πόση δύναμη το κοντάρι της τινάχτηκε και προσγειώθηκε στο πάτωμα. Ο Μάριος άρπαξε την ευκαιρία για να πάει στο σύστημα ήχου και να περάσει το σικάκι που είχε φέρει μαζί του. Δυνάμωσε την ένταση και από τα ηχεία ακούστηκε η μουσική του Ganesh από το Bombay Dreams. Έκλεισε τα μάτια και άφησε τον ήχο των κρουστών να εισχωρήσει στο σώμα του. Ήταν τόσο συναρπαστικό το άκουσμα που ενώ είχε στο μυαλό του μια συγκεκριμένη χορογραφία, άφησε τη μουσική να τον καθοδηγήσει σε νέα μονοπάτια.

Η Λένη ήταν έξω φρενών. Ο Ραφαήλου τής την έδινε όλο και περισσότερο στα νεύρα. Αν ο άχρηστος νόμιζε ότι με αυτόν τον τρόπο θα την έκανε να δημιουργήσει κάτι μαζί του, -στον χορό εννοούσε, μην *τρελαθούμε κιόλας!* σκέφτηκε κι έφτυσε τον κόρφο της-, ε τότε, ήταν πολύ γελασμένος. Ο ... *άχρηστος!* επανέλαβε τον χαρακτηρισμό, μη βρίσκοντας κάτι πιο πρωτότυπο να του αποδώσει. Βέβαια τα μάτια της δεν τα τράβηξε από τον τόσο *κομψά* χαρακτηρισμένο Ραφαήλου. Δεν μπορούσε να μην παραδεχτεί πόσο ταλαντούχος ήταν, πόσο αρμονικές ήταν οι κινήσεις του σώματός του. Να, τώρα δα, καθώς άκουγε αυτή την παράξενη μουσική,-ούτε που γνώριζε ποιο κομμάτι ήταν, ίσως έπρεπε να ρωτήσει-, δεν μπορούσε να μη ζηλέψει. Κάτι την ξεσήκωνε, ήδη ένιωθε τα δάχτυλα των ποδιών της να ακολουθούν αυτόβουλα τις δονήσεις των χορευτικών κινήσεων και των ηχητικών κυμάτων. Χωρίς να

το καταλάβει, σήκωσε το κοντάρι της. Δεν άλλαξε θέση παρά μένοντας εκεί μιμήθηκε τον κατά τα άλλα εκνευριστικό παρτενέρ της.

Ο Μάριος θα είχε κάθε λόγο να είναι ευτυχισμένος: που είχε βγάλει από την απάθειά της τη Λένη, που ανάμεσα στην αντιπάθεια και την πρόκληση η δεύτερη υπερίσχυσε, που τόσο κοντά της διαπίστωνε ότι το σώμα της του γινόταν ακόμη πιο επιθυμητό, ιδιαίτερα όσο έβλεπε τους μύς της να συσπώνονται και να τεντώνονται, -ήταν πια σε απόσταση αναπνοής, θα μπορούσε και να τη φιλήσει. Όχι, κρατούσε τόσο σφιχτά το κοντάρι που ήταν σίγουρος ότι θα κατέληγε στο κεφάλι του με την παραμικρή λάθος κίνηση. Αναστέναξε και της έστρεψε την πλάτη. Πήγε ξανά στο σύστημα ήχου και έβγαλε το στικάκι που τόση ώρα επαναλάμβανε ξανά και ξανά το Ganesh.

«Είσαι ξενέρωτος, Ραφαήλου!» τον κατακεραύνωσε η Λένη. «Πάνω που έλεγα πως έκανες και κάτι σωστό μέσα σε δύο χρόνια».

«Την επόμενη φορά που θα κάνουμε πρόβα είναι η σειρά σου να διαλέξεις τη μουσική. Και τη χορογραφία φυσικά» της είπε με ένα σαρδόνιο χαμόγελο να παίζει στο πρόσωπό του.

«Αν υπάρξει επόμενη φορά. Μην παίρνεις θάρρος, Ραφαήλου. Είμαστε αντίπαλοι, όχι σύμμαχοι».

Ο Μάριος σκέφτηκε ότι ο Σαίξπηρ προφανώς θα είχε ως πρότυπο κάποια μακρινή πρόγονο της Λένης όταν έγραφε το «η Στρίγκλα που έγινε αρνάκι».

Μετά από τρία πανομοιότυπα βράδια μεθυσμένων αυτοσχεδιασμών μπροστά στον καθρέφτη της -τόσο μεθυσμένων που έφτανε να μην ξεχωρίζει το είδωλό της- η Λένη μπήκε ορμητικά στο διαμέρισμά της και η πρώτη της δουλειά ήταν να ξεψαχνίσει τα CD που καταλάμβαναν τις μεγάλες στήλες αριστερά και δεξιά από το στερεοφωνικό.

«Θα σου δείξω εγώ, Ραφαήλου. Μη μου πουλάς και μούρη, τώρα. Άντε, γιατί παραγνωρίστηκαμε!» ξέσπασε τον θυμό της.

Δηλαδή, δεν ήταν ακριβώς θυμωμένη. Τα νεύρα τής έσπαγε ο τύπος. Κι ας ήταν καλός χορευτής, πανάθεμά τον. Διαβολικά καλός, θα συμπλήρωνε, αν την είχε πιάσει ξαφνική κρίση καλοσύνης. Παρότι το πρόσωπο και το σώμα του δεν ξέφευγαν από ό,τι όριζε αυτή ως αντρικό πρότυπο, δεν την τραβούσε. Βασικά την απωθούσε. Βέβαια, για πρώτη φορά στην απογευματινή τους πρόβα είχε προσέξει τα μάτια του. Ήταν μελιά και ανάλογα με το πώς έπεφτε το φως έμοιαζαν να παίρνουν μια ανοιχτόχρωμη απόχρωση του πράσινου, και τότε οι ίριδες αποκτούσαν μια απόκοσμη βιολετί όψη.

Τι βλακείες σκεφτόταν! Όσο όμορφα μάτια και να είχε, ο Ραφαήλου παρέμενε αντιπαθητικός.

Η Λένη έκανε μια εύγλωπτη χειρονομία με το δάχτυλο και γέλασε δυνατά. Αν την έβλεπαν οι γονείς της! Τη μοναχοκόρη τους, το μπουμπουκι τους! Θα φρίκαρναν όπως πάντα.

«Χεστήκαμε!» φώναξε η Λένη και διάλεξε το *Outta your mind* του Lil Jon. «Ό,τι χρειάζεται για να σου κάνω τα νεύρα κορδόνια, Ραφαήλου. Να δούμε ποιος θα τρελάνει ποιον!»

Μία ώρα μετά, είχε ξαπλώσει εξαντλημένη στο παρκέ. Δεν είχε κουράγιο ούτε το μικρό της δαχτυλάκι να κινήσει. Το στόμα της ήταν στεγνό, η γλώσσα της μάταια προσπαθούσε να υγράνει τα αφυδατωμένα της χείλη. Το είχε παρακάνει. Και το κακό ήταν ότι δεν ήταν καν ευχαριστημένη από το αποτέλεσμα. Λες και ο Ραφαήλου είχε κλειδώσει τη φαντασία της. Μπα, δεν ήταν αυτό. Γιατί η αλήθεια ήταν ότι η χορογραφία της υπολειπόταν της δικής του. Ίσως και να έφταιγε η μουσική επιλογή. Ήταν σίγουρη ότι ο Ραφαήλου θα έφερνε ένα καλύτερο αποτέλεσμα, αφού σε όλα ήταν καλύτερος.

«Είδες πώς σκέφτεσαι όταν είσαι νηφάλια, κοριτσάκι μου;» είπε στον εαυτό της. «Όμως, έχουμε και γι' αυτό λύση».

Έβαλε την τριπλάσια ποσότητα βότκας από το κανονικό προσθέτοντας μόνο μερικές σταγόνες από ένα πορτοκάλι που

αργοπέθαινε στο ψυγείο της. Προτού ακουμπήσει το ποτήρι στα χείλη της, έκανε την τελευταία λογική της σκέψη. Έπρεπε να πει νερό, πολύ νερό. Στον αφυδατωμένο οργανισμό της η δυνατή ένεση αλκοόλ μόνο κακό θα μπορούσε να φέρει. Όμως τότε η Λένη ακολουθούσε τη λογική για να το κάνει τώρα πράξη;

Και η επόμενη μέρα φυσικά και εξελίχτηκε από το κακό στο χειρότερο. Πέρα από τις επιπλήξεις των καθηγητών είχε να αντιμετωπίσει και τα ξινά μούτρα του Ραφαήλου. Γιατί η πρόβα τους αποδείχτηκε η χειρότερη στιγμή τους.

«Είχα την εντύπωση ότι κάναμε ένα βήμα μπροστά. Λάθος μου, μάλλον τρία βήματα πίσω ήταν» της είπε επικριτικά.

«Κι εσύ, ποιος είσαι; Ο κύριος σωστός που τα ξέρει όλα; Ούτε που με ενδιαφέρει η γνώμη σου, ούτε και στη ζήτησα» του απάντησε βγάζοντάς του τη γλώσσα.

«Τυπικό» σχολίασε μονολεκτικά.

«Μπορείς να το βουλώσεις;» του αντιγύρισε με θυμό.

«Εμείς οι δυο είμαστε ζευγάρι; Σου μοιάζουμε για ζευγάρι;»

«Ούτε στα πιο τρελά σου όνειρα, Ραφαήλου. Που να ναυαγούσα σε ερημονήσι, θα έπεφτα ξανά στη θάλασσα να με φάνε οι καρχαρίες».

«Μην ανησυχείς, δεν θα σε άφηνα να κουραστείς. Θα προλάβαινα να σε ρίξω εγώ».

«Χιουμοράκι;»

«Δεν παίζω, Λένη. Και μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Όταν λέω ζευγάρι, εννοώ στον χορό. Έχουμε μια γαμημένη χορογραφία, και κοίτα γύρω σου να δεις πού βρίσκονται οι άλλοι και πού εμείς!»

Οι άλλοι τούς κοίταζαν με το στόμα ανοιχτό, όλο προσμονή. Η αντιπαράθεση ανάμεσα στον Μάριο και τη Λένη ήταν το καλύτερο χαλαρωτικό για τα κουρασμένα τους σώματα. Ακριβώς η ανάπαυλα που χρειάζονταν.

«Φτιάξτην εσύ τότε τη γαμημένη χορογραφία και άντε γαμήσου κι ο ίδιος!» Πετώντας με δύναμη το κοντάρι της, η Λένη δεν έμεινε να δει πού προσγειώθηκε. Με την ευχή να του έσπαγε οποιοδήποτε ζωτικό σημείο, βγήκε βράζοντας από την αίθουσα.

Μετά την εντυπωσιακή αποχώρηση της Λένης, κανένας δεν τόλμησε να σχολιάσει. Οι περισσότεροι εξάλλου είχαν τελειώσει την πρόβα τους και μάζευαν τα πράγματά τους για να φύγουν.

Ο Μάριος, που μόλις πρόλαβε να αρπάξει το κοντάρι στον αέρα και να αποφύγει τα χειρότερα, είχε κάτσει στο πάτωμα με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του. Καταλάβαινε ότι η Λένη είχε αγχωθεί, ότι προσπαθούσε να αποδείξει ότι ήταν καλύτερη, όμως το έκανε με λάθος τρόπο. Δεν του έμενε παρά να την πάρει με το καλό ή μάλλον να της δείξει ότι έκανε το σωστό, απλά έπρεπε να ακολουθήσει άλλο δρόμο.

Όταν η αίθουσα άδειασε εντελώς, ο Μάριος έβαλε να ακούσει ξανά το κομμάτι που είχε επιλέξει η Λένη. Η χιπ-χοπ δεν ήταν και το αγαπημένο του μουσικό άκουσμα. Την έβρισκε ανώριμη, λες και ήταν ήχος που δημιουργούσε ένα πεισμωμένο παιδί. Και μόνο το πόσες φορές είχε ακούσει σε διάφορες παραλλαγές το *fuck* τού ήταν αρκετό για την υπόλοιπη ζωή του. Παρ' όλα αυτά, ήταν το κομμάτι που η Λένη είχε διαλέξει, άρα θα το σεβόταν.

Το άκουσε ξανά και ξανά, ώσπου στη δέκατη ίσως φορά, κατανόησε τι ακριβώς είχε συμβεί. Η χορογραφία της Λένης ήταν ατομική. Όλες οι κινήσεις που έκανε αφορούσαν την ίδια και αυτός, κατά τη δική της υπόδειξη, όφειλε να τις επαναλάβει. Δεν ήταν ο σωστός τρόπος, γιατί απλά η Λένη δεν είχε μπει στους στίχους του τραγουδιού. Είχε κολλήσει στη μουσική, δημιουργώντας κάτι το άγριο, αλλά εντελώς ξεκάρφωτο.

Δεν χρειάστηκε να σκεφτεί κάτι περισσότερο. Με βιασύνη έβγαλε τη μπλούζα που φορούσε και έμεινε με το φαρδύ λευκό σαλβάρι. Χαλάρωσε το σώμα του, έκλεισε τα μάτια και στα τυφλά πάτησε να

παιξει ξανά το κομμάτι. Με τη φαντασία του έβλεπε τις κινήσεις της Λένης, όμως τώρα ήξερε απ' έξω τους στίχους του τραγουδιού, και χρησιμοποίησε την προτροπή «πάψε να σκέφτεσαι λογικά» στον αντίποδα. Η Λένη θα κρατούσε τη χορογραφία της, απλά ο Μάριος θα ενσωμάτωνε τη δική του απάντηση, μια απλή αντιστροφή κινήσεων.

Παρά την κούραση, χαμογέλασε. Τουλάχιστον απόψε η καλή του τύχη δεν περνούσε από το στριπτιζάδικο. Είχε καταφέρει να μάθουν όλοι τις χορογραφίες τους, οπότε είχε ησυχάσει από τον μπελά τους για κάποιες μέρες. Σαν να είχε πάρει μαζεμένα ρεπό, κάπως έτσι ένιωθε.

Προκαλώντας την καλή του τύχη και ίσως από κάποια παρόρμηση της στιγμής, αντί να πάρει τον δρόμο για το σπίτι του, τράβηξε για το Θησείο. Γνώριζε τη διεύθυνση της Λένης, είχε περάσει πολλές φορές από εκεί τους τελευταίους μήνες. Ποτέ του δεν είχε σκεφτεί να χτυπήσει το κουδούνι της, ήξερε ότι θα ήταν μάταιο. Ούτε μια δικαιολογία της προκοπής δεν θα είχε να πει. Απόψε όμως την είχε τη δικαιολογία έτοιμη στο μυαλό του ή μάλλον στην τσέπη του μπουφάν του: το cd της Λένης. Αν φυσικά του άνοιγε... Και εφόσον του άνοιγε, αν τον άφηνε να περάσει... Και εφόσον περνούσε, αν δεν του επεφύλασσε κάποια έκπληξη του τύπου «σου φέρνω κάτι στο κεφάλι, να σου το σπάσω επιτέλους»... Δεν ήταν αισιόδοξα όλα αυτά, ο Μάριος όμως δεν εγκατέλειπε ποτέ τη μάχη.

Η Λένη είχε σωριαστεί στον καναπέ με ένα μπουκάλι εμφιαλωμένο νερό και το κουτί με τα παυσίπονα στο χέρι. Είχε ήδη πάρει τρία και παρότι είχε περάσει μισή ώρα, ο πονοκέφαλος που τη βασάνιζε δεν έλεγε να υποχωρήσει. Προσπαθούσε να σκεφτεί, αλλά δεν ήξερε τι ακριβώς. Όταν παράτησε τον Ραφαήλου στα κρύα του λουτρού, έκανε ένα γρήγορο ντους και ανανεωμένη, ντύθηκε για να φύγει από την Ακαδημία. Όμως, δεν έφυγε η ηλίθια. Γιατί; Αυτό αναρωπιόταν τώρα. Αν είχε φύγει, θα ήταν μια χαρά. Δεν θα είχε δει τίποτα και το κεφάλι της θα

ήταν ελαφρύ και άδειο. Όμως το Outta your mind έπαιζε ξανά και έτσι πλησίασε στην πόρτα της μεγάλης αίθουσας και κρυφοκοίταξε. Είδε τον Ραφαήλου μόνο του, ακίνητο, να ακούει τη μουσική. Η παρόρμησή της ήταν να ορμήσει στην αίθουσα αιφνιδιάζοντάς τον, να αρπάξει το cd και να φύγει νικήτρια. Βλέποντάς τον όμως να βγαίνει από την ακινησία του και μετά να γυμνώνει το στέρνο του και να μένει μόνο με το φαρδύ παντελόνι, δεν έκανε το παραμικρό. Απλά τον κοιτούσε και αναρωτιόταν αν τον είχε ξαναδεί ημίγυμνο. Αυτό το σώμα θα μπορούσε να στείλει αδιάβαστη ακόμα και την πιο ξεβγαλμένη. Όμως σιγά που την ένοιαζε! Λες και είχε κάτι διαφορετικό από τους άλλους. Τράβηξε το βλέμμα της και οπισθοχώρησε. Σκοτούρα της τι ετοιμάζε ο Ραφαήλου. Και πάλι όμως δεν έφυγε. Όταν τον είδε να εκτελεί τα πρώτα βήματα, τις πρώτες κινήσεις, σάστισε. Στην αρχή δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς έκανε. Κρατούσε την ανάσα της και το μόνο που σκεφτόταν ήταν η αρμονία των άνω και κάτω άκρων του άνδρα που χόρευε μόνος του, του άνδρα που για μια φορά δεν σκεφτόταν με το όνομα που απεχθανόταν. Πόση ώρα πέρασε μέχρι εκείνος να πέσει αποκαμωμένος στο πάτωμα; Τόση όση χρειαζόταν για να γεμίσει το δικό της κεφάλι με μπλεγμένες σκέψεις που της δημιουργούσαν αντιφατικά συναισθήματα.

Είχε φύγει τρέχοντας από την Ακαδημία και είχε κάνει σαν παλαβή τη σύντομη διαδρομή μέχρι το Θησείο. Και να που μισή ώρα μετά ακόμα αναρωτιόταν. Τι ένιωθε; Ζήλευε που ο Μάριος είχε βρει τον τρόπο να βελτιώσει τη χορογραφία; Που είχε σκεφτεί το πιο απλό, να αντιστρέψει και όχι να ακολουθήσει τις δικές της κινήσεις; Ο πόνος στο κεφάλι της έγινε πιο έντονος καθώς συνειδητοποίησε ότι τον είχε σκεφτεί ως Μάριο και όχι ως Ραφαήλου.

Και τότε χτύπησε το κουδούνι της εξώθυρας. Τρίβοντας τους κροτάφους της μήπως μειωθεί ο πόνος, άνοιξε χωρίς να αναρωτηθεί. Δεν πρόλαβε να σωριαστεί ξανά στον καναπέ, και το κουδούνι της δικής

της πόρτας ήχησε σαν στριγκλιά στα αυτιά της. Έκλεισε τα μάτια κρατώντας την ανάσα της. Όποιος κι αν ήταν, θα έφευγε.

Όποιος κι αν ήταν, δεν έφυγε. Χτύπησε και δεύτερη και τρίτη φορά. Η Λένη πήγε μέχρι την πόρτα και κοίταξε την κάμερα ασφαλείας που έδειχνε τον διάδρομο. Όλα τα περίμενε, όχι όμως αυτόν τον επισκέπτη.

Διώξτον! ψιθύριζε η φωνή μέσα στο ζαλισμένο της κεφάλι. Με έκπληξη διαπίστωσε ότι δεν ήθελε να το κάνει. Δηλαδή, μπορούσε να του ανοίξει, αλλά να τον αγνοήσει. Ήταν η μέση λύση για να μη φανεί αγενής. Αλλά, από τότε την ένοιαζε πώς φαινόταν ή δεν φαινόταν στους άλλους;

Μάλλον την ένοιαζε τελικά πώς φαινόταν στον Μάριο, γιατί τώρα τον κοιτούσε αμίλητη και για μία και μοναδική φορά στη ζωή της αμήχανη.

«Να περάσω ή μήπως ενοχλώ;»

«Τον έκρυσα στο μπάνιο τον γκόμενο, μην ανησυχείς!» ήρθε η απάντηση της Λένης, που ξαφνικά βρήκε τον εαυτό της και πέρασε στην επίθεση μέσω της ειρωνείας.

Ο Μάριος δεν έκανε κανένα σχόλιο. Πέρασε μέσα, έκανε μερικά βήματα και έμεινε να παρατηρεί τον χώρο.

«Άνετα είσαι εδώ» της είπε.

Δεν του απάντησε, όχι γιατί δεν είχε κάτι να πει και να τον τσιτώσει, αλλά γιατί δεν έβρισκε τον λόγο. Ίσως και να τον έκανε να φύγει, αν διαπίστωνε ότι της ήταν ενοχλητικός. Όμως, αυτή τη στιγμή δεν την ενοχλούσε. Της άρεσε που τον έβλεπε. Όχι, της ήταν αδιάφορος. Δεν της έκανε ούτε κρύο ούτε ζέστη. Στο κάτω κάτω, γιατί είχε έρθει; Α, μάλιστα! Το cd της. Τον είδε που το έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του.

«Έφυγες βιαστικά και ξέχασες αυτό» της είπε και της το έδωσε.

Το πήρε και πήγε να το βάλει στη θέση του, όμως ο Μάριος την ακολούθησε.

«Θέλεις να προσπαθήσουμε ξανά;» της είπε πιάνοντας της το χέρι.

Τι εννοούσε πάλι; Τράβηξε απότομα το χέρι της από το δικό του.

«Έχω πονοκέφαλο. Θα το φέρω στην επόμενη πρόβα, όταν θα μπορούμε να συγχρονιστούμε» του είπε με τη γνωστή της ειρωνεία.

Ο Μάριος έκανε δυο βήματα προς το μέρος της και την κοίταξε σταθερά στα μάτια. Η Λένη μαζεύτηκε και ευχήθηκε να την αφήσει ήσυχη. Η πρώτη της σκέψη ήταν να περάσει στην επίθεση στολίζοντάς τον με κάτι ειρωνικό, ώστε να καταλάβει ότι είναι ανεπιθύμητος. Το παράξενο όμως ήταν ότι ένιωθε κουρασμένη από τον διαρκή πόλεμο μεταξύ τους. Και από την άλλη, ήθελε να δοκιμάσουν ξανά τη χορογραφία. Πώς όμως να το παραδεχτεί; Κι αυτή η ηλίθια εικόνα του γυμνού του στέρνου, όπως τον είχε δει στην Ακαδημία, είχε κολλήσει σαν την τσίχλα στο μυαλό της και δεν έλεγε να φύγει.

«Χαλάρωσε...» άκουσε τη φωνή του Μάριου πίσω της ενώ ταυτόχρονα ένιωσε τα δάχτυλά του να διατρέχουν τους κροτάφους της.

Τινάχτηκε απότομα δίνοντας εντολή στις αισθήσεις της να πάψουν να πανηγυρίζουν σαν άβγαλτες μαθητριάδες. Καθόλου δεν της άρεσε η εξέλιξη της κατάστασης.

«Ένας κόμπος είσαι!» συνέχισε να τη νανουρίζει η φωνή του Μάριου ενώ τα δάχτυλά του είχαν περάσει στο σβέρκο της κάνοντάς της μασάζ.

Καθώς όμως η Λένη έκλεισε τα μάτια χαλαρώνοντας επιτέλους, η διαβολική εσωτερική φωνή της την έκανε να τσιτώσει ξανά. *Βάλτον στη θέση του. Τι θράσος! Αυτός δεν σε μισούσε μέχρι χθες; Τι θέλει τώρα; Ή να πηδήξει ή καμιά εκδούλευση. Κι εσύ; Μη μου πεις ότι τον γουστάρεις! Εκτός κι αν παίζεις μαζί του και απλά με δουλεύεις, δηλαδή δουλεύεις τον ίδιο σου τον εαυτό!*

«Μακριά τα ξερά σου!» πέταξε όλο φαρμάκι η Λένη απευθυνόμενη και στην ενοχλητική φωνή αλλά και στον Μάριο. «Ραφαήλου, άντε στο σπιτάκι σου τώρα, μην ξημερώσουμε κιόλας. Όσο για τη χορογραφία, μου τη δείχνεις αύριο, αν τη θυμάσαι μέχρι τότε, βέβαια!» συμπλήρωσε με ένα θριαμβευτικό ύφος ενώ ταυτόχρονα είχε φτάσει στην πόρτα, την

είχε ανοίξει και περίμενε χτυπώντας ανυπόμονα το αριστερό της πόδι στο πάτωμα.

«Τυπικό!» είπε μόνο ο Μάριος και αγνοώντας το ασανσέρ κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες ενώ σκεφτόταν ότι ήταν ολότελα ηλίθιος που είχε υποκύψει στην παρόρμηση και είχε έρθει μέχρι το σπίτι της Λένης.

Η στρίγκλα δεν θα γινόταν αρνάκι τόσο εύκολα, κι αυτός δεν είχε καιρό για παιχνίδια. Τις σπουδές του στην Ακαδημία τις έπαιρνε σοβαρά. Αν δεν ολοκλήρωναν τη χορογραφία, αντίο χορός και καριέρα. Δεν μπορούσε να καταλάβει τη Λένη. Τι μύγα την είχε τσιμπήσει ξαφνικά; Ίσως έφταιγε κι ο ίδιος. Τι τον έπιασε να της κάνει μασάζ;

Όπως και να είχαν τα πράγματα, δεν ωφελούσε να κάνει εικασίες. Ένωθε τόση αισιοδοξία όση του επέτρεπε να ελπίζει ότι η μέρα που ερχόταν θα ήταν καλύτερη.

Η επόμενη μέρα όμως δεν ήταν καλύτερη, γιατί η ώρα της πρόβας είχε φτάσει και ο Μάριος μάταια περίμενε να εμφανιστεί η Λένη. Μα πού είχε πάει; Την είχε δει να βγαίνει από την τάξη μετά το τελευταίο μάθημα, άρα κάπου εκεί γύρω θα βρισκόταν. Εκτός αν ήταν πια τόσο αναισθητη. Ο χαρακτήρας της βέβαια προς την αναισθησία έτεινε. Μόνιμα πνεύμα αντιλογίας, η Λένη ήθελε να έχει πάντα το πάνω χέρι και τον τελευταίο λόγο σε καθετί. Ο Μάριος σκέφτηκε ότι στη ζωή τις περισσότερες φορές δεν ωφελούσε να ψάχνεις τα *γιατί*. Προσπερνώντας λοιπόν τον λόγο που η Λένη φερόταν τόσο αλλοπρόσαλλα, έψαξε να βρει πού κρυβόταν.

Ή μάλλον μισοκρυβόταν. Δεν σοκαρίστηκε από το θέαμα, αν και η Λένη είχε βυθίσει τη γλώσσα της τόσο βαθιά στο στόμα του τύπου που μάλλον του είχε φτάσει στον λαιμό. Τι δουλειά όμως είχε σε αυτόν τον χώρο κάποιος άσχετος προς την Ακαδημία; Όσο για την εμφάνιση, ισχνός και με άπλυτα μακριά μαλλιά, δεν συζητούσε τι του είχε βρει. Παρ' όλα αυτά, το αίμα τού ανέβηκε στο κεφάλι.

«Θα σου άστραφτα ένα χαστούκι, αλλά έχε χάρη!» είπε τραβώντας απότομα τη Λένη από το χέρι.

«Σιγά τα αίματα, Ραφαήλου! Φοβηθήκαμε τώρα!» του απάντησε εκείνη ενώ τα μάτια της έδειχναν την ολοφάνερη επιθυμία της να τον σουβλίσει.

«Εμένα όχι, τον Αγοριανό όμως μπορεί. Το ξέρεις ότι παραβιάζεις κανονισμό της Ακαδημίας;»

«Άντε παράτα μας!» του πέταξε.

Ο επίδοξος εραστής κοιτούσε αναποφάσιστος. Ο Μάριος τον έβγαλε από το δίλημμά του λέγοντας του κοφτά «Φίλε, σπάσε!» και μετά εστίασε την προσοχή του στη Λένη. «Και τώρα οι δυο μας. Μην κάνεις χαρές. Δεν ξεφεύγεις τόσο εύκολα από εμένα» της είπε ενώ εκείνη προσπαθούσε να απεγκλωβιστεί από τα χέρια του, έλα όμως που κάθε της νέα απόπειρα τον έκανε να τη σφίγγει και να την τραβάει περισσότερο. «Δεν έχω πρόβλημα και να σε πάω σέρνοντας για πρόβα».

«Τέτοιοι Νεάντερνταλ που είσαι! Πάρε τα κουλά σου από πάνω μου, γιατί θα σε δαγκώσω».

«Ορίστε. Ελεύθερη. Ξέρεις κάτι, άλλαξα γνώμη. Θα την κάνω μόνος μου την πρόβα. Και μετά θα πάω στον Αγοριανό και θα ζητήσω να αλλάξω παρτενέρ» της είπε αφήνοντας τα χέρια της.

Η Λένη τον κοίταξε σαστισμένη. «Μα, δεν αλλάζουν οι παρτενέρ, εσύ το είπες πρώτος» είπε χωρίς να χρησιμοποιήσει τη συνηθισμένη αγριάδα της.

«Δεν έχω να χάσω τίποτα. Ούτε εσύ εξάλλου...» της πέταξε διφορούμενα και της γύρισε την πλάτη.

Η Λένη απόμεινε να κοιτάζει πιο σαστισμένη, αυτή τη φορά με τον εαυτό της. Κι αν τα κατάφερνε ο Ραφαήλου και δεν ήταν πια ζευγάρι; Η συμπεριφορά της είχε φτάσει ήδη στα αυτιά του Αγοριανού. Πόσο ακόμα να κάνει τα στραβά μάτια; Το είχε παρατραβήξει το σκοινί, και

από την άλλη δεν ήθελε να παραδεχτεί πως δεν της άρεσε καθόλου η ιδέα να της δώσουν άλλον παρτενέρ. Ο εγωισμός της είχε ακόμα το επάνω χέρι. Το σώμα της ήθελε να ακολουθήσει τα βήματα του Μάριου, η ενοχλητική εσωτερική φωνή όμως έκανε ξανά την εμφάνισή της: *Σιγά μη χάσει η Βενετιά βελόνι!* «Σου είπα να το βουλώσεις!» τσίριξε η Λένη.

Η Ράνια, που ερχόταν χοροπηδώντας χαρούμενη προς το μέρος της, σταμάτησε απότομα και την κοίταξε φρικαρισμένη.

«Τι έκανα πάλι, ρε Λένη; Μ' εμένα τα έχεις τώρα;»

«Ωχ! Παράτα με κι εσύ!» της απάντησε και παίρνοντας την τσάντα με τα πράγματά της κατευθύνθηκε βιαστικά προς την αίθουσα της πρόβας.

Δεν είχε σκοπό να χορέψει όμως. Ούτε και ήξερε τι ακριβώς πήγαινε να κάνει. Να τη σπάσει για μια ακόμη φορά στον Ραφαήλου ή μπορεί και να τον παρακολουθούσε μόνο παριστάνοντας την εντελώς αδιάφορη.

Ούτε να του τη σπάσει ούτε να το παίξει αδιάφορη μπόρεσε. Ο τύπος ήταν ταγμένος, αυτό συνειδητοποίησε με το που μπήκε στην αίθουσα. Όση ώρα τον παρακολουθούσε, εκείνος δεν κατάλαβε το παραμικρό. Τα ζευγάρια που έκαναν πρόβα σε άλλα σημεία είχαν σταματήσει και κοιτούσαν μια τον Μάριο και μια αυτήν. Το έβλεπε το υφάκι τους, αλλά το παράδοξο ήταν ότι δεν έδωσε καμία σημασία. Είχε μάτια μόνο για τον Μάριο. Δεν τον χόρταινε, αυτό καταλάβαινε όσο περνούσε η ώρα. Και ξαφνικά, από το πουθενά σχηματίστηκε στο μυαλό της μια άλλη εικόνα, μια εικόνα που της έφερε μια γλυκιά αναστάτωση. Η εσωτερική φωνή θυμωμένη την γύρισε στην πραγματικότητα. Δεν θα επέτρεπε ποτέ στον εαυτό της να ερωτευτεί, αν ήταν δυνατόν, τον Ραφαήλου!

Δεν είχε φέρει το cd μαζί της, γιατί απλά δεν το είχε πια. Το προηγούμενο βράδυ το είχε κάνει κομμάτια, ποδοπατώντας το αλύπητα. Έτσι κι αλλιώς κι εκείνος χόρευε τόση ώρα χωρίς μουσική. Αμήχανη -να

μια ακόμα πρωτιά για τη Λένη- τον πλησίασε και έμεινε ακίνητη. Δεν ήξερε πώς θα αντιδρούσε ο Μάριος, μπορεί και να ήταν η σειρά του να της πετάξει το κοντάρι στο κεφάλι, όχι ότι θα είχε άδικο.

Ο Μάριος ένιωσε τη Λένη, κι όπως της είχε γυρισμένη την πλάτη, επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει. Όταν όμως στράφηκε προς το μέρος της, το πρόσωπό του είχε γίνει μια μάσκα αδιαφορίας. Δεν της είπε το παραμικρό, απλά κοίταξε επιδεικτικά το ρολόι του, και μετά πήγε στο σύστημα ήχου και έβαλε το στικάκι όπου είχε κάνει μια μίξη τριών τραγουδιών. Μετά το Ganesh και το Outta your mind, είχε προσθέσει το Try των Pink.

«Έτοιμη;» τη ρώτησε ψυχρά.

Η Λένη δεν αντέδρασε.

«Με προκαλείς!» της είπε προσπαθώντας να δείξει θυμωμένος.

Χρειαζόταν να την κάνει να αντιδράσει, να της βγάλει επίσης θυμό. Μόνο τότε θα ήταν έτοιμη.

«Εγώ σε προκαλώ; Ό,τι κάνω, σου ξινίζει!».

«Και ό,τι δεν κάνεις, επίσης. Δείξε μου λοιπόν τι μπορείς να κάνεις. Τώρα!» συμπλήρωσε ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του.

Βλέποντας τη Λένη να σφίγγει τα δόντια, προφανώς για να συγκρατήσει την ήδη έτοιμη πληρωμένη απάντησή της, πάτησε το play. Είχε επίτηδες αφήσει ένα κενό δέκα δευτερολέπτων όταν έγραφε το κομμάτι, ώστε τα σώματά τους να πάρουν θέση περιμένοντας το ήδη γνωστό άκουσμα. Καθώς ο ξεσηκωτικός ήχος των τυμπάνων γέμισε τον χώρο, ο Μάριος έκανε την πρώτη κίνηση, αβέβαιος για την αντίδραση της Λένης. Δευτερόλεπτα μετά είχε αφοσιωθεί στη μουσική που άκουγε και στις κινήσεις του γυναικείου σώματος απέναντί του. Η Λένη είχε αφεθεί να χαθεί στον ονειρικό κόσμο της αρμονίας του χορού κάνοντας πράξη αυτό που ο ίδιος της είχε πει λίγο πριν. Πρόκληση. Ναι, το Ganesh ήταν ιδανικό για να ανάψει τα αίματα. Τα χέρια και τα πόδια τους είχαν

συγχρονιστεί. Ο ήχος των κρουστών έμοιαζε να μπαίνει ορμητικός μέσα τους, να κάνει τα σώματα να σπαρταρούν και μετά μόρια της ύπαρξής τους να εκτοξεύονται στο άπειρο.

Στα δύο λεπτά η μουσική είχε αλλάξει. Το *Outta your mind* έφτανε την πρόκληση στα όριά της. Ο Μάριος πήρε στάση άμυνας καθώς οι κινήσεις της Λένης γινόντουσαν όλο και πιο προκλητικές. Κάθε δικό του πισωπάτημα έμοιαζε να την κάνει να βγάζει περισσότερη οργή. Αν άφηνε τον εαυτό του, αν ξεχνούσε ότι εκτελούσαν απλά μια χορογραφία, θα μπορούσε να την αφήσει να τον κατασπαράξει. Τα σώματά τους είχαν πλησιάσει επικίνδυνα, ένιωθε την ανάσα της όλο και πιο κοφτή, ο ιδρώτας της είχε γίνει δικός του, τα συμβολικά σπαθιά τους έσκιζαν τον αέρα φορτίζοντας ακόμη περισσότερο την ατμόσφαιρα.

Εκτός εαυτού... Σε αυτήν ακριβώς την κατάσταση είχαν βρεθεί όταν η μουσική σταμάτησε. Ο Μάριος είχε αφήσει και σε αυτό το σημείο επίτηδες ένα κενό. Φυσικά δεν είχε έτοιμη χορογραφία για αυτό το κομμάτι και ούτε μπορούσε να μαντέψει ποια θα ήταν η αντίδραση της Λένης όταν θα το πρωτοάκουγε. Την έβλεπε που ανάσαινε βαθιά και τον κοιτούσε έντονα.

«Κλείσε τα μάτια και άκουσε... Μην πεις τίποτα, άκουσε μόνο» της είπε κι αυτή τη φορά η φωνή του δεν ήταν ούτε αδιάφορη ούτε σκληρή. Τα μάτια του είχαν αγκαλιάσει τη Λένη. Γνώριζε ότι η ένταση που είχαν δημιουργήσει οι προηγούμενοι μουσικοί ήχοι δεν την είχε εγκαταλείψει. Ούτε και τον ίδιον βέβαια, όμως αυτός ήξερε τι περίμενε να ακούσει. Ήλπιζε μόνο να μη βγει ο κακός εαυτός της Λένης στην επιφάνεια.

Η Λένη ένιωθε την ένταση να διχάζει το σώμα της. Αισθανόταν ανικανοποίητη, σαν να είχε φτάσει λίγο πριν το τέλος μαζί με τον Μάριο και ξαφνικά να είχαν χαθεί τα πάντα. Προσπάθησε να κρατήσει τις προηγούμενες στιγμές, αυτές όμως έμοιαζαν να απομακρύνονται πεισματικά. Κι όμως, εκείνος έμοιαζε ήρεμος, αν εξαιρούσες ότι την

κοίταζε παράξενα. Ίσως το επόμενο κομμάτι να έδινε τη λύση, κάποια μορφή λύτρωσης. Δεν μπορούσε να ελέγξει τα συναισθήματά της και το κακό ήταν ότι δεν είχε καταλάβει πώς είχε φτάσει σε αυτή την κατάσταση. Έκλεισε λοιπόν τα μάτια, ακριβώς όπως την προέτρεψε ο Μάριος, και εστίασε όλη της την προσοχή στις πρώτες νότες του τραγουδιού. Το αναγνώρισε αμέσως. Ήταν ένα κομμάτι που όταν το άκουγε με παρέα ο ψυχροπολεμικός εαυτός της το μηδένιζε. Όταν ήταν μόνη της όμως, αφηνόταν να χαθεί στη μουσική και τους στίχους του. Η καχυποψία της θα την έκανε να υποθέσει ότι ο Μάριος το είχε επιλέξει για να την πικάρει. Όμως δεν ήθελε να σκεφτεί άλλο. Ήθελε μόνο να ακούσει, να νιώσει. Να νιώσει τους στίχους που μιλούσαν για την επιθυμία και τη φλόγα που κρύβεται πίσω της, τη φλόγα που μπορεί να σε κάψει.

Ένα και μοναδικό δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της. Μα, δεν μπορούσε να της συμβαίνει κάτι τόσο παράλογο... Δεν ήθελε ούτε καν να το σκεφτεί. Το τραγούδι είχε τελειώσει κι αυτή, η δυνατή, σκληρή Λένη ένιωθε να μαλακώνει, να ανοίγει, να αφήνεται.

«Όχι!» είπε κουνώντας αρνητικά το κεφάλι της.

«Λένη, άκουσε με! Κοίταξέ με λίγο!» της είπε ο Μάριος αγγίζοντας το πρόσωπό της και αναγκάζοντάς την να στρέψει το βλέμμα της στο δικό του. «Δεν θέλεις να αποδείξεις ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε; Φαντάσου ότι όλο αυτό είναι μια παράσταση στημένη αποκλειστικά για εμάς. Μόνο εμείς μπορούμε να το κάνουμε. Γιατί λειτουργούμε και φερόμαστε όπως υπαγορεύουν τα τραγούδια που επιλέξαμε. Ξιφομαχούμε, γιατί φοβόμαστε τις λέξεις, φοβόμαστε αυτό που μπορεί να πουν τα χείλη μας αν αφήσουν στην άκρη τον εγωισμό. Τι ήταν ό,τι χορογραφήσαμε μέχρι τώρα; Μια πρόκληση και μια πάλη. Ένας άντρας και μια γυναίκα που στέκονται αβέβαιοι ο ένας απέναντι στον άλλον. Φοβούνται, φυλάγονται, δεν θέλουν να εκτεθούν, να γυμνωθούν. Στο δικό σου κομμάτι έβγαλες τον εαυτό σου, επιλέγοντας την επίθεση. Επέλεξα την άμυνα, για τον ίδιο λόγο. Πιστεύω ότι έτσι δημιουργείται

μεγαλύτερη ένταση μέσω της αντίθεσης των κινήσεων των δύο σωμάτων, που φυσιολογικά οδηγεί στην αλλαγή της μουσικής και στο άνοιγμα, την αποφόρτιση, την παράδοση...»

«Δεν μπορώ να το κάνω...» ξεκίνησε να λέει κι εκεί σταμάτησε, γιατί ο Μάριος είχε εκφράσει ό,τι ακριβώς σκεφτόταν και η ίδια. Ξιφομαχούσαν δύο χρόνια τώρα. Κι ήταν λες και αυτή η χορογραφία είχε σαν λόγο ύπαρξης τους δυο τους και μόνο. Αυτό όμως την έβγαζε από όσα γνώριζε μέχρι τώρα, την πήγαινε σε μονοπάτια που δεν ήξερε αν ήθελε να τα περπατήσει.

«Προσπάθησε. Αυτό δεν λέει και το τραγούδι; Θα το βάλω να παίξει μια φορά ακόμη, και δες μόνο τις δικές μου κινήσεις. Δεν θέλω να κάνεις κάτι, απλά να σου δείξω τι μου βγάζει εμένα αυτό το κομμάτι. Δεν ζητάω κάτι παραπάνω. Σε παρακαλώ...»

Την παρακαλούσε κι αυτό έκανε το σώμα της να μουδιάσει. Φυσικά και είχε συνηθίσει σε όλη της τη ζωή να την παρακαλάνε, να τρέχουν από πίσω της. Όμως τώρα ήταν διαφορετικά. Δεν το ζητούσε ο Μάριος από τη Λένη, το ζητούσε από την παρτενέρ του. Ένα ψεύτικο όνειρο, να το ζήσουν μέχρι να τελειώσει ο χορός. Εκείνη η θυμωμένη εσωτερική φωνή όμως είχε ξεχαστεί και είχε σωπάσει. Κι έτσι η Λένη έγενεψε καταφατικά. Οι πρώτες νότες του κομματιού έκαναν την καρδιά της να χτυπήσει πιο δυνατά. Κράτησε την ανάσα της και αφέθηκε να την τυλίξει η μουσική και η μαγεία.

Θα χόρευε για εκείνη. Τέσσερα λεπτά, όσο κρατούσε το κομμάτι. Τα καλύτερα τέσσερα λεπτά της ζωής του. Γιατί όπου υπάρχει επιθυμία, υπάρχει και φλόγα, όπως έλεγαν οι σίχοι. Θα χόρευε, κι ας καιγόταν. Αυτό ήθελε να της δείξει.

Έβαλε ξανά το κομμάτι και πήρε μια βαθιά ανάσα. Όλα ή τίποτα. Τώρα ή ποτέ. Ακολούθησε τους ήχους της μουσικής, που τον τραβούσαν προς τη Λένη. Δεν υπήρχαν πια σπαθιά ανάμεσά τους. Το

σώμα του προσπαθούσε να της μιλήσει, να της πει όσα κρατούσε επί μήνες κρυφά. Οι κινήσεις του είχαν το γλυκό πάθος του έρωτα, κι έφτανε τόσο κοντά της ώστε την άγγιζε σχεδόν και μετά απομακρυνόταν και ξανά κοντά της, γύρω της, να ελίσσεται, να έλκεται, να αποτραβιέται, πάντα στον ρυθμό που του υπαγόρευε η μουσική και η ανάγκη του να δώσει όλον του τον εαυτό. Καθώς οι τελευταίες νότες δονούνταν ακόμη γύρω τους, ο Μάριος πλησίασε ξέπνοος τη Λένη και έφερε το πρόσωπό του μια ανάσα από το δικό της.

«Όπου υπάρχει επιθυμία, υπάρχει φλόγα. Θα καείς μαζί μου;» της ψιθύρισε αγγίζοντας σχεδόν τα χείλη της.

Η Λένη τραβήχτηκε απότομα σαν να ξύπνησε από έναν μαγεμένο ύπνο. Το παραμύθι του χορού είχε τελειώσει και οι μαγικές κλωστές του έσπαγαν μία μία. Ήταν όμορφη η χορογραφία του Μάριου, αισθησιακή, ερωτική. Και σίγουρα η απόλυτη υλοποίηση αυτού που ήθελε να εκφράσει, -στα ψέματα φυσικά, για τη χορογραφία και μόνο. Κι αυτή, όση ώρα έπαιζε το τραγούδι, ήθελε να ανταποκριθεί, να χορέψει μαζί του, δεν μπορούσε όμως πια να διαχωρίσει τη φυσική έλξη από την άψογη εκτέλεση μιας χορογραφίας. Κι αυτό την μπέρδευε. Και μετά την απέλπιζε. Και μετά τη θύμωνε.

«Θα καείς μαζί μου;» τη ρώτησε ξανά ο Μάριος, και ήταν τόσο μα τόσο πειστικός.

Σαν να γύρισε έναν διακόπτη, η Λένη είδε το κοκκινόμαυρο σύννεφο του κακού εαυτού της να απλώνεται στην αίθουσα. Η διάθεσή της άλλαξε. Η καλύτερη άμυνα ήταν αυτή που γνώριζε από παιδί: η κατά μέτωπον επίθεση.

«Να καείς μόνος σου, Ραφαήλου! Αφού βλέπεις ότι δεν μας βγαίνει, τι το παιδεύουμε;» Το βλέμμα του πάγωσε. Καλύτερα. Έτσι κι αλλιώς, μια ψευδαίσθηση ήταν όλο αυτό. Μια απάτη. Τίποτα περισσότερο.

«Γιατί το βλέπεις έτσι;» τη ρώτησε προσπαθώντας να την πλησιάσει ξανά.

«Γιατί έτσι είναι. Μια γαμημένη χορογραφία, αυτό θέλεις να καταφέρεις».

«Να καταφέρουμε θέλω, Λένη. Δύο είμαστε, ζευγάρι. Πότε θα το καταλάβεις;»

«Ο καθένας καταλαβαίνει διαφορετικά πράγματα. Θα την έχεις την κολοχορογραφία σου. Μην ανησυχείς γι' αυτό. Ξέρω πολύ καλά να κάνω πράγματα, ακόμα κι όταν δεν τα νιώθω».

Ήθελε να τον πληγώσει, γιατί έτσι ένιωθε ασφαλής. Ήταν όμως η πρώτη φορά που δεν εννοούσε τα σκληρά της λόγια. Κάπου δίστασε, σαν να ένιωσε να πονάει, καθώς είδε το βλέμμα του να σκοτεινιάζει. Από πότε όμως πονούσε για τον Ραφαήλου; Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Έκανε απότομα μεταβολή και βγήκε τρέχοντας σχεδόν. Άλλη μία πρωτιά: η Λένη Ψαθά να κλαίει. Ανάθεμά τον!

Η Λένη αναθεμάτιζε ακόμα ώρες αργότερα, όχι όμως τον Μάριο, αλλά τον εαυτό της, που δεν μπορούσε να φερθεί ποτέ φυσιολογικά. Λες και αν το έκανε, ο κόσμος θα γύριζε ανάποδα. Γιατί αλήθεια δεν προσπαθούσε; Αφού ήθελε να χορέψει μαζί του, γιατί δεν φαινόταν συνεπής; Ας τον είχε μόνο για τα ελάχιστα λεπτά που κρατούσε ένας χορός. Και μετά; Μετά τίποτα. Ο καθένας στον πάγκο του. Ο Μάριος δεν ήταν ο τύπος που θα του έκανε εντύπωση κάποια σαν τη Λένη, κακομαθημένη και στην ουσία χωρίς περιεχόμενο. Γιατί τότε δεν φρόντιζε να αλλάξει; Η δύναμη της συνήθειας; Απλά δεν είχε τίποτα να κερδίσει, δεν θα κέρδιζε τον Μάριο έτσι. Θα είχε όμως για μια φορά την εκτίμησή του, ότι στάθηκε άξια απέναντί του και όχι εναντίον του.

Κούνησε πεισμωμένη το κεφάλι ενώ με την παλάμη της σκούπιζε τα δάκρυα που έτρεχαν συνέχεια. Πώς είχαν έρθει έτσι τα πράγματα; Από πότε άρχισε να νιώθει διαφορετικά απέναντί του; Από τότε που τον σκέφτηκε ως Μάριο και όχι ως Ραφαήλου. Από τότε που πρόσεξε και κάτι άλλο πέρα από το πολύτιμο εγώ της.

Ηττοπάθειες! Ως τότε θα κλαψούριζε σαν κοριτσάκι; Αφού η χορογραφία έπρεπε να γίνει, θα γινόταν. Η Λένη δεν συνήθιζε να χάνει. Και αυτό το στοίχημα θα το κέρδιζε, όσο κι αν της κόστιζε μετά.

Βρήκε το cd των Pink και έβαλε το Try να παίζει στην επανάληψη. Χρειάστηκε να το ακούσει τουλάχιστον πέντε φορές μέχρι να αποφασίσει να ακολουθήσει τη μουσική ή μάλλον τα βήματα που είχε χορογραφήσει ο Μάριος. Και ήταν κάτι μαγικό. Εκείνος δεν ήταν στο πλάι της, τον αισθανόταν όμως δίπλα της, ότι χόρευε μονάχα γι' αυτήν.

Αδειασε το κεφάλι της από κάθε περιττή σκέψη, έτοιμη να πετάξει σε μέρη άγνωστα για τους αμύητους. Το σώμα της έγινε πόθος, πάθος, φλόγα. Κάθε φορά δοκίμαζε νέα βήματα, κάθε φορά ένιωθε πιο ζωντανή. Αν την έβλεπε ο Μάριος από μια μεριά, θα επικροτούσε σίγουρα. Την ήθελε την επιδοκιμασία του, την αποδοχή του, έστω κι αν δεν ήξερε τον τρόπο να του το εκφράσει. Την απόφασή της την είχε πάρει. Θα ήταν άψογη, όσο συνεργάζοντουσαν. Δεν θα δημιουργούσε άλλα προβλήματα. Πέρα από αυτό όμως, τίποτα. Ήταν ο μόνος τρόπος να προστατεύσει τον εαυτό της.

Ο Μάριος είχε περάσει το Σαββατοκύριακο ετοιμάζοντας μια νέα χορογραφία για το στριπτιζάδικο. Ποτέ του δεν μπορούσε να το σκεφτεί με το νέο του όνομα, που του έφερνε ακόμα χειρότερο συνειρμό. Τι μπορούσες να υποθέσεις στο άκουσμα της λέξης «Orgasm»; Ακόμα και για κάποιον που δεν γνώριζε αγγλικά, ήταν πασιφανής η έννοια, αφού η ρίζα ήταν ελληνική. Όπως και να είχε, όφειλε να δουλέψει πάνω στο «Τζάγκουαρ», ένα θέμα που παρέπεμπε σε ζούγκλα και ό,τι αυτό συνεπαγόταν. Ο επιχειρηματίας είχε ξετρελαθεί με την ιδέα. Έτσι, να *ανάβουν τα αίματα*, είχε σχολιάσει περιχαρής.

Παρότι δεν μοιραζόταν τον ενθουσιασμό του, ο Μάριος ολοκλήρωσε τη χορογραφία που θα έμπαινε στο πρόγραμμα του μαγαζιού στις αρχές Νοεμβρίου. Ένα δεκαήμερο ήταν αρκετό για να

μάθει και ο κάθε άσχετος. Το μόνο του άγχος ήταν ότι θα συνέπιπτε με την παρουσίαση της χορογραφίας στην Ακαδημία, κι ακόμα δεν ήταν σίγουρος για το αν τελικά θα είχε ή όχι παρτενέρ. Είχε κάνει μια κουβέντα με τον Αγοριανό, χωρίς να του αναφέρει τα προβλήματά του με τη Λένη, αν και δεν υπήρχε περίπτωση να μην είχε καταλάβει ο Διευθυντής της Ακαδημίας τι συνέβαινε. Δυστυχώς η Λένη σκόρπιζε όλεθρο στο πέρασμά της.

Από την Παρασκευή είχε να τη δει και να την ακούσει μετά την -για μια ακόμη φορά- αιφνιδιαστική αποχώρησή της από την πρόβα. Τουλάχιστον, είχε παρακολουθήσει μέχρι τέλους τη χορογραφία του. Ο Μάριος αναρωτήθηκε πόσο μπορούσε να δουλέψει κάποιος με τη Λένη για να καταφέρει να την πλησιάσει. Ευχόταν να περνούσε το δεκαπενθήμερο χωρίς παροξυσμούς, ώστε να ολοκληρώσουν κάτι ευπαρουσίαστο. Δεν είχε πια και πολλές ελπίδες ότι θα τύχαιναν κάποιας ιδιαίτερης διάκρισης.

Γι' αυτό και αιφνιδιάστηκε όταν είδε τη Λένη να κάνει μόνη της πρόβα πρωί πρωί τη Δευτέρα. Στους σπουδαστές του τρίτου έτους και μέχρι την παρουσίαση της χορογραφίας τους είχε παραχωρηθεί μια ακόμα αίθουσα, που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν πριν την έναρξη ή μετά το τέλος των μαθημάτων.

Ο Μάριος ήταν πάντα πολύ πρωινός, δεν ίσχυε όμως το ίδιο και για τη Λένη, που αργούσε μόνιμα από την αρχή της φοίτησης στην Ακαδημία ή υπήρχαν μέρες που δεν εμφανιζόταν καθόλου προβάλλοντας εκ των υστέρων τις πιο απίθανες αλλά εντέλει πάντα αποδεκτές δικαιολογίες.

Τώρα, καθώς είχε κολλήσει το πρόσωπό του πίσω από τη γυάλινη πόρτα, δεν ήξερε τι να υποθέσει. Αναρωτιόταν μόνο αν έπρεπε να χαρεί ή αν η Λένη τού φύλαγε κάποια δυσάρεστη έκπληξη. Ήθελε σαν τρελός να βρεθεί κοντά της και να χαθεί μαζί της στα βήματα του χορού, αποφάσισε όμως να μείνει λίγο ακόμη στη θέση του παρατηρητή και να

απολαύσει αυτό που ακούσια του προσφερόταν. Μπορεί η μουσική να μην έφτανε μέχρι τα αυτιά του, ήταν σίγουρος όμως ότι η Λένη χόρευε στο μουσικό πάτημα του Try. Αυτές ήταν οι κινήσεις που είχε φανταστεί και ο ίδιος όταν χορογραφούσε πρώτη φορά το τραγούδι.

Του έκοβε την ανάσα όπως είχε αφεθεί να την παρασύρει ο χορός. Δεν μπορούσε να μείνει άλλο στην ίδια θέση. Ούτε που κατάλαβε για πότε άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε να χορεύει δίπλα της, στον ίδιο ρυθμό, λες και ο ένας γνώριζε ακριβώς τι ζητούσε ο άλλος.

Το κομμάτι έπαιζε στην επανάληψη και κάθε φορά οι κινήσεις τους φορτίζονταν με μεγαλύτερη ένταση, περισσότερο πάθος. Και ο χρόνος κύλησε σαν μια στιγμή ή μπορεί και να έμεινε στάσιμος έως ότου το κουδούνι που σήμανε την έναρξη των μαθημάτων τους επανέφερε στην πραγματικότητα.

Είναι σκληρή η πραγματικότητα όταν ξέρεις ότι μόνο μέσα από το όνειρο την αντέχεις. Έτσι ένιωσε ο Μάριος όταν είδε την έκφραση της Λένης να αλλάζει καθώς φόρεσε και πάλι τη μάσκα ή το πραγματικό της πρόσωπο, δεν ήξερε πια τι από τα δύο.

«Ικανοποιημένος τώρα, Ραφαήλου;» τον ρώτησε με τόση ειρωνεία στη φωνή της που αν δεν την ήξερε, αν δεν ένιωθε τόσα για εκείνη, θα τη μισούσε.

«Σχεδόν» της απάντησε παίζοντας το δικό της παιχνίδι. Της ανταπόδωσε το ειρωνικό βλέμμα και της γύρισε την πλάτη προτού η Λένη προλάβει να πει την τελευταία λέξη.

Το παιχνίδι της γάτας και του ποντικού συνεχίστηκε και τις επόμενες μέρες. Η Λένη ήταν τυπική στις πρόβες, η χορογραφία όμως δεν βελτιωνόταν, δεν ικανοποιούσε τον Μάριο. Η μαγεία εκείνης της πρώτης φοράς που χόρεψαν το Try είχε χαθεί. Με το που τελείωνε η κάθε πρόβα, η Λένη εξαφανιζόταν χωρίς καν να τον χαιρετήσει. Γενικότερα τον απέφευγε δείχνοντας ότι η παρουσία του και μόνο της ήταν ενοχλητική.

Ο Μάριος δεν έκανε κανένα σχόλιο και αποδεχόταν την κατάσταση με ένα ουδέτερο ύφος. Δεν είχε σκοπό να γκρεμίσει ό,τι είχαν καταφέρει με κόπο να στήσουν. Δεν σχολίαζε καν το γεγονός ότι η Λένη στις πρωινές πρόβες πολλές φορές μύριζε αλκοόλ. Ούτε ήθελε να φανταστεί πού και πώς περνούσε τα βράδια της, γιατί η σκέψη και μόνο τον αρρώσταινε. Αντίθετα, είχε δώσει όλη την προσοχή του σε αυτό που έπρεπε να παρουσιάσουν. Το δούλευε όλες τις ελεύθερες ώρες του σαν να του είχε γίνει μανία και αυτοσκοπός, ώσπου κατάλαβε τι ακριβώς έφταιγε. Χρειαζόταν ένα πάτημα ανάμεσα στο δεύτερο και το τρίτο κομμάτι. Το Drop του DJ Dahi έκανε τελικά την ιδανική γέφυρα.

Για τον Μάριο η χορογραφία άγγιζε πια την τελειότητα κι ας μην ακουγόταν καθόλου μετριόφρων. Έτσι ολοκληρώνονταν και η εικόνα που ήθελε από την αρχή να δώσει. Πρόκληση, επίθεση και άμυνα, άμυνα που γίνεται επίθεση, εκτόνωση, παράδοση. Το Drop που ανήκε στην κατηγορία της ηλεκτρονικής χορευτικής μουσικής βρισκόταν πιο κοντά στα δικά του μουσικά ακούσματα. Όταν το έβαλε να παίξει, ο ρυθμός τού έφερε στα αυτιά του ήχους ξιφομαχίας και το σώμα του πέρασε αυτόματα από την άμυνα στην επίθεση. Ίσως αυτό χρειαζόταν. Αυτό που δεν έκανε στην πραγματικότητα με τη Λένη.

Το πρόβλημα ήταν πώς θα της παρουσίαζε το κομμάτι που είχε προσθέσει χωρίς να την εξοργίσει. Γιατί ήταν απόλυτα σίγουρος για την αντίδρασή της. Η μόνη της συνεισφορά μέχρι στιγμής ήταν το *Outta your mind*, που και γι' αυτό ο Μάριος είχε αντιρρήσεις και είχε εν μέρει αλλάξει τη χορογραφία. Χρόνο είχαν ακόμη, ένα δεκαήμερο σχεδόν. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να της το φέρει μαλακά. Αν την πετύχαινε μετά το τέλος των μαθημάτων...

Μετά το τέλος των μαθημάτων η Λένη δεν κάθισε να ακούσει το παραμικρό. Όπως κάθε Δευτέρα πρόβα είχαν κάνει το πρωί, και τώρα έφευγε βιαστική. Έξω από την Ακαδημία την περίμενε ο γνωστός ερωτιάρης αραγμένος νωχελικά στη μηχανή του σαν άλλος Τραβόλτα

στο Grease. Η Λένη ήταν πέραν του δέοντος διαχυτική με τον επίδοξο Δον Ζουάν, ώσπου μάλλον έκρινε ότι είχε σκανδαλίσει αρκετά τους περαστικούς. Ψιθύρισε κάτι γελώντας στο αυτί του κι εκείνος ξεκίνησε με γκάζια τη μηχανή.

Ο Μάριος, υποκύπτοντας στην παρόρμηση ή τον πειρασμό της στιγμής, τούς ακολούθησε από μια σχετική απόσταση ασφαλείας, αν και γνώριζε ότι το μόνο που θα κατάφερνε θα ήταν να μειώσει τον εαυτό του. Η δικαιολογία που πρόβαλε στη συνείδησή του ήταν ότι έπρεπε να μιλήσει στη Λένη για την προσθήκη στη χορογραφία.

Ο προορισμός τους, όπως κατάλαβε πολύ σύντομα, ήταν το σπίτι της Λένης. Το αίμα τού ανέβηκε στο κεφάλι. Πώς μπορούσε να χορεύει μαζί του και μετά να τρέχει με τον ηλίθιο; Μια αφόρητη ζήλεια τον κυριέυσε. Πάρκαρε τη μηχανή έτοιμος να τους ακολουθήσει μέχρι επάνω στο λοφτί. Πώς θα έμπαινε μέσα ήταν άλλη ιστορία βέβαια.

Ακριβώς έξω από την πόρτα της εισόδου, ο ερωτιάρης είχε αγκαλιάσει τη Λένη και προσπαθούσε να τη φιλήσει, εκείνη όμως τον απέκρουε. Έμοιαζε να της έχει περάσει κάθε ερωτική διάθεση ξαφνικά, ο τύπος όμως επέμενε. Πάνω που ο Μάριος ήταν έτοιμος να επέμβει, είδε τη Λένη να σπρώχνει τον επίδοξο εραστή.

«Μάζευέ τα και φύγε. Άντε στο καλό, στη μαμάκα σου!» του φώναξε και του άστραψε ένα χαστούκι.

Για τότε ο Μάριος βρέθηκε να τον πιάνει από τον ώμο και να τον τραβολογάει με το ζόρι μέχρι τη μηχανή του, ούτε που το κατάλαβε. Ο τύπος ήταν από εκείνους τους άνδρες που κάνουν τον κόκορα μέχρι εκεί που τους παίρνει. Πετώντας κάτι ακατάληπτο ανέβηκε στη μηχανή και έφυγε με τα χίλια.

Ο Μάριος πρόλαβε τη Λένη την ώρα που ξεκλείδωνε την πόρτα.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» τη ρώτησε πιάνοντάς της το χέρι.

«Κηδεμόνας μου είσαι, Ραφαήλου;» του είπε ξινά.

«Απλά νοιάζομαι για σένα» της απάντησε αυθόρμητα.

«Δικό σου πρόβλημα! Άντε παράτα με τώρα!»

«Δεν σε κρατάω από πουθενά, Λένη. Κάνε ό,τι νομίζεις. Τα βαρέθηκα τα παιχνίδια σου!»

Είχαν φτάσει να φωνάζουν ο ένας στον άλλον. Δεν την άντεχε άλλο αυτή την κατάσταση. Προτού βγει εντελώς εκτός εαυτού, ανέβηκε στη μηχανή του και έφυγε γκαζώνοντας κι αυτός. Προφανώς η επίθεση στην επίθεση ήταν τακτική που ούτε στην πραγματικότητα ούτε καν στη χορογραφία μπορούσε να εφαρμοστεί.

Η μέρα κατέληξε στο απόλυτο φιάσκο καθώς το ίδιο βράδυ στο κλαμπ, στριπτιζάδικο ή όπως αλλιώς το σκεφτόταν, ήρθε η κρίση. Όχι η οικονομική, αφού παραδόξως εν καιρώ γενικής οικονομικής ανασφάλειας, το μαγαζί ήταν γεμάτο κάθε βράδυ. Ο Βλαδίμηρος, ένας από τους χορευτές, άρχισε να κάνει νερά, το οποίο μεταφραζόταν στο ότι τον είχε βάλει στο μάτι μια από τις χρυσές πελάτισσες. Ο Μάριος έπρεπε να εκτελέσει και χρέη ψυχολόγου, προσπαθώντας, ανάμεσα στα σπασμένα ελληνικά και αγγλικά του χορευτή, να τον βγάλει από το δίλημμα: να ακολουθήσει τη γριά κότα με τα χρυσά αυγά ή να μείνει με την πανέμορφη πλην πτωχή καλή του.

Αργά το βράδυ το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει. Το πρώτο που έκανε γυρίζοντας στο σπίτι του ήταν να κοιτάξει το ημερολόγιο τοίχου για να τσεκάρει τι ημέρα είχαν και πόσες ακόμα έμεναν μέχρι την παρουσίαση της χορογραφίας, λες και θα γινόταν κάτι μαγικό και ο χρόνος θα γύριζε πίσω. Λιγότερο από ένα δεκαήμερο και δεν είχε ιδέα πώς να συνεννοηθεί με τη Λένη. Λες και είχε βαλθεί να τον τιμωρήσει για κάτι. Απορούσε με τον εαυτό του. Μέχρι ποιο σημείο θα έφτανε ο μαζοχισμός του; Μήπως ήταν καιρός να ανοίξει τα μάτια και να σκεφτεί λογικά; Η χημεία που υπήρχε μεταξύ τους αφορούσε μόνο το κομμάτι του χορού, όταν και όποτε έβγαινε και εκεί.

Ο ίδιος είχε όλη την καλή διάθεση, η Λένη όμως γινόταν όλο και πιο εχθρική απέναντί του. Γιατί να βασανίζει τον εαυτό του; Με αυτή τη σκέψη

αποκοιμήθηκε, με αυτή ξύπνησε το επόμενο πρωί. Είχε πάρει όμως την απόφασή του. Δεν θα έκανε τίποτα περισσότερο, μάλιστα θα έκανε πολύ λιγότερα αφού θα έπαυε να ασχολείται με τη Λένη και ό,τι την αφορούσε.

Εκείνη τη μέρα έφτασε στην Ακαδημία ακριβώς την ώρα της έναρξης των μαθημάτων. Η Λένη μόνο που δεν τον έβρισε που την είχε στήσει στην πρόβα.

«Μαγκιά πουλάς, Ραφαήλου;»

Δεν μπήκε στον κόπο να της απαντήσει, με αποτέλεσμα εκείνη να τον ακολουθήσει μέχρι που τον έφτασε και βγήκε μπροστά του αναγκάζοντάς τον να σταθεί.

«Άντε παράτα μας, Ψαθά» της απάντησε βγάζοντας όλον τον θυμό που καταπίεζε. Επίθεση στην επίθεση, μόνο από αυτό καταλάβαινε η Λένη. Το είδε εξάλλου αμέσως στην αλλαγή της στάσης του σώματός της. Κουμπώθηκε, δεν την είχε συνηθίσει σε τέτοιες αντιδράσεις.

«Μύγα σε τσίμπησε;»

«Σκορπιός μάλλον, και με πολύ δηλητήριο».

«Την πρόβα θα την κάνουμε;»

«Όχι».

«Γιατί;»

«Γιατί είναι μάταιο να προσπαθούμε να βελτιωθούμε. Και γιατί δεν γουστάρω. Δεν ταιριάζαμε, δεν πάμε παραπέρα. Όταν έρθει η ώρα, θα χορέψουμε, και αυτό είναι όλο. Μην ανησυχείς. Είμαστε πολύ καλοί στην ξιφομαχία εμείς οι δύο» της είπε ειρωνικά.

«Με δουλεύεις, Ραφαήλου;»

«Όπως το πάρεις» είπε και της γύρισε την πλάτη.

Βλέποντας τον Μάριο να φεύγει σαν να μην έτρεχε τίποτα, η Λένη ένιωσε ένα μούδιασμα σε όλο της το σώμα. Το είχε παρατραβήξει το σκοινί και τώρα εισέπραττε ακριβώς ό,τι είχε δώσει. Δεν της άρεσε αυτό,

καθόλου δεν της άρεσε. Την ήθελε την επιδοκιμασία του Μάριου. Τον είχε συνηθίσει όλον αυτόν τον καιρό, και εκείνον και τη ρουτίνα της πρόβας, που πλέον ομολογούσε στον εαυτό της ότι περίμενε ανυπόμονα. Όπως ομολογούσε το ότι ο Μάριος την τραβούσε όλο και πιο πολύ. Κι επειδή όλο αυτό της ήταν πρωτόγνωρο, είχε πειστεί ότι εφαρμόζοντας τη γνωστή τακτική της, εκείνος θα γινόταν τελικά χαλί στα πόδια της. Όμως ο Μάριος είχε αποδειχτεί άντρας. Όχι σαν τον Ντένις, τον οποίον είχε επιστρατεύσει παρορμητικά για να κάνει τον Μάριο να ζηλέψει. Ούτε αυτό είχε πιάσει, αφού εκείνος δεν ενδιαφερόταν.

Κι έρχονται στιγμές που συνειδητοποιείς ότι στη ζωή δεν σου χαρίζονται τα πάντα απλά και μόνο επειδή είσαι η κόρη του Ψαθά. Συνειδητοποιείς πως είσαι μια κακομαθημένη, ένας αλλοπρόσαλλος σκατοχαρακτήρας που τον προσεγγίζουν μόνο όσοι επιδιώκουν τη δική τους εξυπηρέτηση. Όμως ο Μάριος ήταν διαφορετικός. Αλήθεια, τι γνώριζε για το άτομό του; Δυο χρόνια τραβούσαν παράλληλους δρόμους, ποτέ της όμως δεν είχε ενδιαφερθεί να μάθει το παραμικρό για εκείνον.

Στα μαθήματα της ημέρας ήταν εντελώς αφηρημένη. Οι παρατηρήσεις από τους καθηγητές έπεφταν βροχή, η Λένη όμως δεν αντιδρούσε. Στα δύο κοινά μαθήματα με τον Μάριο, τα μάτια της τον αναζητούσαν συνέχεια, εκείνος όμως έδειχνε ότι η Λένη Ψαθά δεν υπήρχε καν μέσα στην αίθουσα διδασκαλίας.

Η χειρότερη στιγμή ήταν στο μάθημα του αυτοσχεδιασμού όταν η καθηγήτρια επέλεξε τον Μάριο και την κολλητή της, τη Ράνια, να εκφράσουν ό,τι τους έβγαζε η λέξη «πτώση». Η Λένη άλλαξε εκατό χρώματα βλέποντας τον Μάριο να γέρνει πάνω στην ξαπλωμένη στο πάτωμα Ράνια, που φαινόταν να το απολαμβάνει όλο και περισσότερο καθώς είχε χρειαστεί να επαναλάβουν τρεις φορές τις κινήσεις τους για να πετύχουν το ζητούμενο του αυτοσχεδιασμού.

Η Λένη προφασίστηκε μια ξαφνική αδιαθεσία και βγήκε βιαστικά από την αίθουσα. Με το ρολόι στο χέρι περίμενε το τέλος του μαθήματος. Όταν είδε τη Ράνια, μόνο που δεν την άρπαξε από τον λαιμό.

«Καλά, τσίπα δεν έχεις πάνω σου;» της είπε αστράφτοντας.

«Τι λες, κορίτσι μου;» τη ρώτησε εμβρόντητη η Ράνια.

«Μόνο που δεν άνοιξες τα πόδια σου στον Ραφαήλου».

«Πας καλά;»

«Με τον Ραφαήλου, ρε Ράνια;»

«Άσκηση για το μάθημα ήταν, ρε συ Λένη. Και στο κάτω κάτω, εσύ τι ζόρι τραβάς;»

«Κανένα. Για σένα το λέω. Μη νομίζει ο άλλος ότι του την πέφτεις».

«Και δεν πάει να το νομίζει; Σαν ξερολούκουμο τον κοιτάζουν όλες».

«Τον Ραφαήλου; Για τον ίδιο Ραφαήλου μιλάμε;» ρώτησε σαστισμένη, απάντηση όμως δεν πήρε καθώς ο Μάριος περνούσε μόλις από δίπλα τους.

«Αν χρειαστώ κάτι για τις ασκήσεις, θα με βοηθήσεις, Μάριε;» τον ρώτησε μέσα στο νάζι η Ράνια.

«Πες το κι έγινε» της απάντησε κλείνοντάς της το μάτι.

Η Λένη έμεινε σαν στήλη άλατος. Φλέρταρε; Ο Μάριος φλέρταρε; Ο δικός της Μάριος; Τι σκεφτόταν η ηλίθια! Ποιος δικός της Μάριος; Από πού της είχε έρθει αυτό;

Όχι μόνο δεν ήταν δικός της, αλλά δεν ήθελε οποιαδήποτε σχέση μαζί της. Δεν έκαναν πρόβα ούτε την επόμενη ούτε τη μεθεπόμενη. Τη Λένη άρχισαν να τη ζώνουν τα φίδια. Οι μέρες που είχαν απομείνει μέχρι την επίσημη παρουσίαση της χορογραφίας ήταν πλέον ελάχιστες. Ένωθε απογοητευμένη, προδομένη και μια απέραντη μοναξιά που καμιά παρέα δεν ήταν ικανή να την καλύψει. Προσπαθούσε να ηρεμήσει με τον χορό, δοκιμάζοντας μόνη της ξανά και ξανά τη χορογραφία, το μόνο που κατάφερνε όμως ήταν να βλέπει στο είδωλό της κάποια ατάλαντη, άχαρη κοπέλα που κορόιδευε τον εαυτό της.

Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ρίξει τα μούτρα της και να παρακαλέσει τον Μάριο. Εκείνος θα δεχόταν για να πετύχει μια καλύτερη βαθμολογία, κι αυτή θα έπαυε να βασανίζεται.

Την είχε κάνει μπαρούτι. Καμιά φορά η λύση βρισκόταν μπροστά σου κι εσύ δεν την έβλεπες. Ο Μάριος σιγουρεύτηκε ότι στην τσέπη του είχε το στικάκι με την εξάλεπτη μουσική σύνθεση που είχε ετοιμάσει για τη χορογραφία, καθώς και ολόκληρο το Drop για να εξοικειωθεί μαζί του η Λένη. Ήλπιζε μόνο να είχε ερμηνεύσει σωστά τη συμπεριφορά της. Όπως κι αν είχαν τα πράγματα, ο χρόνος μέχρι την τελική παρουσίαση ήταν τόσο λίγος που και οι δυο τους έπρεπε να βάλουν νερό στο κρασί τους.

Το νερό στο κρασοπότηρο βέβαια πρέπει να ξέρεις μέχρι πού θα το φτάσεις. Ο Μάριος δεν είχε σκοπό να εξωθήσει άλλο την κατάσταση. Γι' αυτό και έκανε υπομονή μέχρι να δει τη Λένη να βγαίνει από την πόρτα της Ακαδημίας. Μόνο τότε υιοθέτησε το συνηθισμένο τις τελευταίες μέρες αδιάφορο ύφος του και φόρεσε το κράνος του έτοιμος να φύγει μετρώντας όμως σιωπηλά τα δευτερόλεπτα. Δεν μπορούσε να δει τι έκανε η Λένη μια και της είχε γυρισμένη την πλάτη. Τα χείλη του σχημάτιζαν σιωπηλά τις λέξεις «Κάντο τώρα, κάνουν επιτέλους».

«Μάριε!» τον φώναξε, και τότε μόνο επέτρεψε στον εαυτό του να χαλαρώσει λίγο παρότι έκανε ότι δεν την είχε ακούσει. «Περίμενε λίγο!» επέμεινε η Λένη.

«Όλα καλά;»

«Καλά... Δηλαδή, τι καλά; Σκατά! Ρε συ Μάριε, πρέπει να μιλήσουμε».

Ωπ! Πού πήγε εκείνο το *Ραφαήλου*; Δεν θυμόταν να την έχει ξανακούσει να τον αποκαλεί με το μικρό του όνομα.

«Να πούμε τι, Λένη; Τα έχουμε εξαντλήσει όλα, νομίζω».

«Πώς θα παρουσιάσουμε τη χορογραφία; Αφού το βλέπεις ότι δεν είμαστε έτοιμοι. Δεν μας βγαίνει».

«Εμένα μια χαρά μού βγαίνει. Όλα καλά, μην ανησυχείς!» είπε και έκανε να βάλει μπρος τη μηχανή του.

«Συγγνώμη!»

«Ορίστε;»

«Ζήτησα συγγνώμη. Και δεν μου είναι εύκολο. Φτάνει αυτό; Μη με κάνεις να πάρω πάλι ανάποδες. Θέλω να προσπαθήσουμε ξανά».

«Για να καταλήξουμε στα ίδια;»

«Μιλώ σοβαρά» του είπε αποφεύγοντας όμως να τον κοιτάξει.

«Όταν μιλάμε σοβαρά, κοιτάμε τον άλλον στα μάτια, Λένη».

«Ορίστε, σε κοιτάζω. Τι κατάλαβες τώρα;»

«Πολλά. Εμπρός, ανέβα!»

Η Λένη δεν έκανε καμία κίνηση.

«Θα το κουράσουμε πολύ, Λένη; Ανέβα στη μηχανή!» της είπε πιο επιτακτικά.

«Να πάμε πού;»

«Στο σπίτι σου, βέβαια».

«Δεν πας καλά, Ραφ...»

«Κομμένο το Ραφαήλου» της είπε απότομα. «Με λένε Μάριο, όπως θυμάσαι. Και μη σου μπαίνουν ιδέες στο μυαλουδάκι σου. Για τη χορογραφία μιλάω. Δεν μπορούμε να μείνουμε άλλο στην Ακαδημία. Στο σπίτι μου δεν το συζητώ, καλά καλά δεν χωράει ούτε εμένα. Άρα, τι μας μένει;»

Η Λένη σιχτίρισε τον εαυτό της που ποτέ δεν μπορούσε να φερθεί σαν φυσιολογικός άνθρωπος. Με τον κίνδυνο όμως να αλλάξει γνώμη ο Μάριος, συμμορφώθηκε και ανέβηκε στη μηχανή. Τον έπιασε αμήχανα, λες και δεν είχε ακουμπήσει ποτέ ξανά ανδρικό σώμα.

«Κρατήσου γερά πάνω μου. Δεν είναι ανάγκη να σκοτωθούμε προτού παρουσιάσουμε τη χορογραφία» της είπε ο Μάριος και έσφιξε τα χέρια της γύρω από τη μέση του.

Στην τόσο σύντομη διαδρομή μέχρι το λοφτ η Λένη προσπάθησε να συμμαζέψει τις σκόρπιες σκέψεις της. Πότε έσφιγγε και πότε χαλάρωνε τα χέρια της γύρω από τον Μάριο, ενώ στην πραγματικότητα θα ήθελε να γείρει όλη επάνω του, να του χαϊδέψει το στέρνο, να... Την είχε καταλάβει μια βασανιστική ερωτική αίσθηση, που όμως εξανεμίστηκε καθώς, με το που έφτασαν στο Θησείο και ανέβηκαν στο διαμέρισμά της, η αμηχανία της επέστρεψε. Αντίθετα, ο Μάριος έμοιαζε σαν να βρισκόταν στο σπίτι του.

«Θα πιεις κάτι;» τον ρώτησε.

«Νερό μόνο».

Καθώς έβγαζε δύο μπουκαλάκια εμφιαλωμένο νερό από το ψυγείο, άκουσε τους ήχους του Drop του Dj Dahí και η διάθεσή της άλλαξε ως δια μαγείας. Άρα ο Μάριος δεν ήταν τόσο αδιάφορος όσο έδειχνε σχετικά με τη χορογραφία. Είχε προσθέσει κάτι ακόμη και αυτό σήμαινε ότι συνέχιζε να τον απασχολεί, ενώ η ίδια μόνο προβλήματα είχε δημιουργήσει μέχρι στιγμής.

«Θα είναι κι αυτό μέσα στη χορογραφία;»

«Εσύ, τι λες;» τη ρώτησε σαν να τον ενδιέφερε πραγματικά η γνώμη της.

«Ταιριάζει. Το έβαλες ανάμεσα στο δεύτερο και το τρίτο κομμάτι;»

«Ακριβώς. Το κομμάτι που θα χορέψουμε έγινε εξάλεπτο. Άκουσέ το...»

Ήταν υπέροχο. Τα τέσσερα διαφορετικά ακούσματα είχαν δέσει όχι μόνο μεταξύ τους σε αυτή την εξάλεπτη μίξη, αλλά και απέδιδαν ολοκάθαρα το ύφος της χορογραφίας: πρόκληση, πάλη, παράδοση. Ήδη ένιωθε το σώμα της να θέλει να ακολουθήσει τον ρυθμό τους, να εκφράσει όλα τα συναισθήματα που καταπίεζε τόσο καιρό. Ήθελε να προκαλέσει, να παλέψει και να παραδοθεί. Κι ας ήταν μόνο για τόσο λίγο.

«Θέλεις να σου δείξω ή θα ξεκινήσουμε μαζί;» τη ρώτησε ο Μάριος κοιτώντας την στα μάτια.

«Μαζί» του απάντησε και προσπαθώντας να αλλάξει διάθεση συμπλήρωσε: «Δεν έχουμε όμως σπαθιά».

«Έχουμε τις λέξεις» της απάντησε εκείνος και έβαλε τη μουσική να παίζει στην επανάληψη.

Και μετά στάθηκε απέναντί της σε μια απόσταση τεσσάρων μέτρων, ενώ από τα ηχεία ξεχύνονταν οι πρώτες νότες της μουσικής σύνθεσης.

«Σε προκαλώ» της φώναξε και χτύπησε τα πόδια του στο πάτωμα.

«Κι εγώ» του απάντησε μιμούμενη την κίνησή του.

Τα βήματά τους γινόντουσαν όλο και πιο γρήγορα καθώς πλησίαζαν ο ένας τον άλλον φωνάζοντας ξανά και ξανά τις ίδιες λέξεις. Φθάνοντας πια σε απόσταση αναπνοής, η μουσική είχε αλλάξει περνώντας στην σκληράδα του χιπ-χοπ. Το σώμα της Λένης τεντώθηκε σαν τόξο αριστερά και δεξιά από το σώμα του Μάριου, ο οποίος έκανε τις ίδιες κινήσεις αλλά με την αντίθετη φορά.

«Πάψε να σκέφτεσαι!» του φώναξε κι εκείνος απάντησε αρνητικά αμυνόμενος ενώ οι κινήσεις τους γινόντουσαν όλο και πιο έντονες, τόσο που όταν το Drop έκανε τη μουσική γέφυρα, η Λένη συνέχισε στον ρυθμό του.

«Ξιφομαχούμε!» είπε δυνατά στον Μάριο.

«Φυλάξου τότε!» απάντησε εκείνος.

Αν και δεν κρατούσαν αληθινά σπαθιά, η Λένη ένιωθε ότι άκουγε τους ήχους της ξιφομαχίας ενώ η αδρεναλίνη της πότιζε όλο το σώμα δίνοντας συνεχή ενεργειακά μηνύματα στα άνω και κάτω άκρα της: επίθεση, άμυνα, επίθεση, ιδρώτας, πάθος, πόθος.

«Ξιφομαχούμε!» επανέλαβε η Λένη, αυτή τη φορά όμως σε πιο χαμηλό τόνο καθώς ακούγονταν οι μουσικές νότες του πιο αισθησιακού και αργού Try.

«Με τις λέξεις!» ήταν η απάντηση του Μάριου.

Το σώμα του είχε ποτίσει από τον ιδρώτα της έντασης. Η Λένη με κομμένη την ανάσα τον είδε να πετάει από πάνω του τη μπλούζα του, ενώ συνέχιζε να κινείται στον ρυθμό του τελευταίου μέρους της χορογραφίας. Γύρω τους το σκοτάδι τούς τύλιγε αργά.

Το λάτρευε αυτό το κομμάτι, ένα τραγούδι που μέχρι πριν λίγο καιρό το έβρισκε αρκετά μελό για τα γούστα της. Της έβγαζε τόσα από μέσα της, πράγματα που μόνο με τον χορό μπορούσε να εκφράσει, αφού δεν θα τολμούσε ποτέ να τα ομολογήσει στον Μάριο. Σε αυτή τη χορογραφία όμως όλα επιτρέπονταν μεταξύ τους.

«Γιατί φοβόμαστε να ερωτευτούμε;» του είπε καθώς πλησίαζε το σώμα της στο δικό του και το γύρισμα της μουσικής την έκανε πιο τολμηρή.

«Ακόμα κι αν δεν είναι το σωστό» συμπλήρωσε ο Μάριος καθώς οι ίδιες λέξεις ακούγονταν στα αγγλικά.

«Γιατί ξιφομαχούμε;» ρώτησε η Λένη, λες και στα χέρια τους κρατούσαν ακόμη σπαθιά.

«Γιατί φοβόμαστε...»

«Φοβόμαστε τι;»

«Μήπως μπλεχτούν τα χείλη και οι ανάσες μας...»

Και κάπου εκεί οι νότες γύρω της άρχισαν να σβήνουν, οι κινήσεις τους να γίνονται πιο αργές, έως ότου μέσα στην απόλυτη σιωπή τα χέρια του Μάριου τυλίχτηκαν γύρω της, το πρόσωπό του πλησίασε το δικό της και έμεινε σε αυτή τη στάση.

Ο Μάριος άκουσε την ανάσα της Λένης, είδε τα χείλη της να μισανοίγουν, και μόλις που συγκράτησε τον εαυτό του. Αν τη φιλούσε, θα χαλούσε όλη τη μαγεία, αυτό που με κόπο είχε καταφέρει. Δεν ήθελε όμως και να τη γειώσει. Ζώντας τη Λένη μέσα από την κοινή τους προσπάθεια, είχε καταλάβει αρκετά για τον χαρακτήρα της, πράγματα που εκείνη έβγαζε από άμυνα και μόνο, πράγματα που πάλευαν μέσα

της και έψαχναν τρόπο να εκφραστούν. Φυσικά και μπορούσε να διαβάσει την ερωτική επιθυμία στην αναμονή της. Μια επιθυμία που θα μπορούσε βέβαια να έχει αποδέκτη τον οποιονδήποτε παρτενέρ της μετά τη φόρτιση που δίνει η τόσο κοντινή χορευτική επαφή. Μικρά βήματα, αυτό χρειαζόταν τώρα.

«Εντάξει;» τη ρώτησε τρυφερά.

«Όχι, δεν...» του απάντησε σαστισμένη.

«Ό,τι και να είναι, είναι καλό» τη βεβαίωσε απομακρύνοντας αργά τα χέρια του. «Θέλεις να το ξαναπροβάρουμε;»

«Εγώ...» σταμάτησε.

«Ξεκουράσου. Έχουμε τρεις μέρες ακόμη. Μπορούμε να κάνουμε τα πάντα μαζί, τα πάντα μπορούν να συμβούν. Θα τα πούμε αύριο, έτσι;» είπε και της έδωσε ένα στοργικό φιλί στο μέτωπο.

Τον κοίταξε ακόμα πιο σαστισμένη, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέση της καθώς ο Μάριος έκλεινε μαλακά την πόρτα πίσω του.

Μην προκαλείς την τύχη σου. Αυτό σκεφτόταν ο Μάριος καθώς την παραμονή της παρουσίασης της χορογραφίας έφευγε αγχωμένος από το «Orgasm». Ο Βλαδίμηρος είχε αποχωρίσει θεαματικά με τον επιχειρηματία να ωρύεται απειλώντας θεούς και δαίμονες σχετικά με τη σωματική ακεραιότητα του μέχρι πρότινος χορευτή του. «Είναι έτοιμοι οι υπόλοιποι;» είχε ρωτήσει τον Μάριο υιοθετώντας ξανά το ύφος του μπιζνεσμαν. «Έτοιμοι είναι, όμως ο Βλαδίμηρος ήταν ο βασικός χορευτής στο *Τζάγκουαρ*». «Ξέρω τι του χρειάζεται, να βάλω τους μπράβους να τον κάνουν μπλε μαρέν αράπα, έχε χάρη όμως που η γριά κότα του έχει τα κονέ της». Ο Μάριος δεν είχε κάνει κανένα σχόλιο πάνω σε αυτό, ίσως γιατί φοβόταν ότι γνώριζε τη συνέχεια. Το ένιωθε καθώς τα μάτια του αφεντικού τον περιεργάζονταν σαν να ήταν έκθεμα προς πώληση σε σκλαβοπάζαρο της Ανατολής. «Να σου πω λίγο. Μια χαρά παλικάρι είσαι, μη σου πω και καλύτερος από αυτόν τον χλεχλέ. Δε

χορεύεις εσύ στη θέση του;» Και σιγά που έπαιρνε να του πει όχι. Παρότι τον έκοψε κρύος ιδρώτας, ο Μάριος γνώριζε πολύ καλά ότι η άρνηση από μέρους του θα έφερνε και την άμεση απόλυσή του. Και τα χρήματα τα χρειαζόταν, η δόση των μαθημάτων της Ακαδημίας κρεμόταν σαν σπαθί πάνω από το κεφάλι του. «Για πόσον καιρό;» ρώτησε μόνο. «Ξέρεις πώς είναι αυτά τα πράγματα. Και αντικαταστάτης να βρεθεί τώρα, πρέπει να μάθει και το πρόγραμμα» του είπε το αφεντικό με ύφος που δεν σήκωνε καμία αμφισβήτηση.

Ο Μάριος προσπάθησε να εκλογικεύσει την κατάσταση. Μετά την παρουσίαση της χορογραφίας στην Ακαδημία, θα διέθετε κάποιες ώρες ξεκούρασης την ημέρα, ώστε να τα βγάλει πέρα με τις έξτρα βραδινές. Και στο κάτω κάτω, ας το έβλεπε σαν άλλο ένα χορευτικό. Χορευτικό που απευθυνόταν στο κάθε πεινασμένο γυναικείο βλέμμα. Μα την πίστη του, δεν ήταν και ό,τι καλύτερο. *Η δουλειά είναι δουλειά* μονολόγησε προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του για την ορθότητα της απόφασής του.

Η παρουσίαση των χορογραφιών του τρίτου έτους θα γινόταν μετά το τέλος των ημερήσιων μαθημάτων της Παρασκευής. Ο καθηγητής ήθελε να δει ποια θα ήταν η απόδοση των εξεταζομένων μετά από μια έντονη μέρα στην Ακαδημία. Και όλα αυτά θα διαδραματιζόνταν στο αμφιθέατρο της σχολής και με θεατές όλους τους υπόλοιπους σπουδαστές. Το άγχος του Μάριου ήταν διπλό: και για τη χορογραφία και για τη βραδιά στο στριπτιζάδικο όπου θα έκανε την παρθενική του εμφάνιση. Και μόνο που το σκεφτόταν του ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι. Όταν όμως είδε τη Λένη να έρχεται προς το μέρος του χαμογελώντας, άλλαξε η διάθεσή του. Για την παρουσίασή τους είχε διαλέξει ένα πολύ απλό ντύσιμο το οποίο όμως τα ερωτευμένα μάτια του Μάριου έβλεπαν σαν ένα σαγηνευτικό περίβλημα: ένα μαύρο φαρδύ σαλβάρι, ένα κατάλευκο τοπ και ως μόνο αξεσουάρ μια πολύπλοκη σχοινένια ζώνη.

«Συνεννοημένοι ήμασταν;» τον ρώτησε, αφού και αυτός φορούσε ένα μαύρο σαλβάρι και ένα κολλητό λευκό αμάνικο.

«Όταν δεν ξιφομαχούμε με τις λέξεις» της απάντησε πετώντας της το μακρύ ξύλινο σπαθί.

«Με προκαλείς;» επέμεινε εκείνη καθώς το έπιανε στον αέρα.

«Κράτα την όρεξή σου για αργότερα. Έχουμε χρόνο. Τελευταίοι στην κλήρωση, τελευταίοι και στην παρουσίαση».

Κάθισαν σε διπλανές θέσεις παρακολουθώντας με αγωνία τα υπόλοιπα ζευγάρια καθώς το καθένα παρουσίαζε τη δική του χορογραφία. Η μέγιστη διάρκεια είχε οριστεί στα έξι λεπτά, οπότε αυτό σήμαινε ότι είχαν πάνω από μία ώρα καιρό μέχρι να έρθει η σειρά τους. Ο Μάριος ένιωθε ένας μέρος του άγχους του να τον εγκαταλείπει καθώς συνειδητοποίησε ότι όσο πλησίαζε η δική τους σειρά τόσο μεγάλωνε η ανάγκη του να χορέψει, να χορέψει με τη Λένη και να δείξει σε όλους τι μπορούσαν να κάνουν μαζί. Κι αυτό συνειρμικά τον πήγε πιο μακριά, στο τι άλλο θα ήθελε να κάνει μαζί της. Ένα βογκητό ξέφυγε από τα χείλη του παρότι προσπάθησε να μπλοκάρει σκέψεις που δεν είχαν θέση στον συγκεκριμένο τόπο και χρόνο.

«Έχεις κάτι;» τον ρώτησε ανήσυχη η Λένη.

«Συμπάσχω» της είπε προσπαθώντας να τα μπαλώσει και έδειξε διακριτικά κατά τη σκηνή το ζευγάρι των συσπυδαστών τους που ακόμα πάσχιζε να βρει τον ρυθμό του.

Η Λένη συμφώνησε χαμογελώντας και ο Μάριος χάθηκε ξανά στις σκέψεις του. Μπορούσαν σίγουρα να τα καταφέρουν. Είχαν μακράν την καλύτερη χορογραφία.

«Μάριος Ραφαήλου, Λένη Ψαθά» ανακοίνωσε ο καθηγητής από το μικρόφωνο.

Το αμφιθέατρο σείστηκε από το χειροκρότημα και τις επευφημίες. Όλοι γνώριζαν την αντιπαλότητα ανάμεσα στον Μάριο και τη Λένη και περίμεναν με αγωνία την εξέλιξη. Σίγουρα κάτι διαφορετικό θα συνέβαινε,

μια και το τελευταίο χορευτικό ζευγάρι προχώρησε στη σκηνή κρατώντας από ένα κοντάρι κι ένα σπαθί ο καθένας. Και σίγουρα το ξεκίνημά τους ήταν το πιο ανορθόδοξο απ' όλα καθώς ο Μάριος και η Λένη με συγχρονισμένες κινήσεις άφησαν το σπαθί στο πάτωμα και ακούμπησαν τη δεξιά τους παλάμη ο ένας στην καρδιά του άλλου.

«Μαζί;» ψιθύρισε ο Μάριος.

«Μαζί» χαμογέλασε η Λένη και κρατώντας πιο σφιχτά το κοντάρι της απομακρύνθηκε στην απόσταση των τεσσάρων μέτρων παίρνοντας την προκαθορισμένη θέση για τα εναρκτήρια βήματα της χορογραφίας.

Η καρδιά της φτερούγιζε, όχι όμως από αγωνία. Αυτό ήταν... Μετά από τόσες συγκρούσεις είχαν φτάσει στο τέλος. Και καθώς ακούστηκαν οι πρώτες νότες του Ganesh, έδωξε μακριά κάθε άλλη σκέψη και συντόνισε χέρια και πόδια στον ρυθμό της μουσικής, χτυπώντας δυνατά το κοντάρι της στο πάτωμα και φωνάζοντας ακόμα πιο δυνατά στον Μάριο: «Σε προκαλώ».

Ο Μάριος έκανε την ίδια κίνηση κι έπειτα όλα κύλησαν λες και ο χρόνος έτρεχε και ταυτόχρονα έμενε στάσιμος. Οι κινήσεις τους κοφτές, απαιτητικές, προβοκατόρικες, ώσπου ο ρυθμός να γίνει καταιγιστικός τη στιγμή που το Drop έκανε τη μουσική γέφυρα. Ο ιδρώτας πότιζε τα σώματά τους καθώς με έναν ταυτόχρονο ελιγμό στο πάτωμα άφηναν τα κοντάρια κι άρπαζαν τα σπαθιά μιμούμενοι μία μέχρις εσχάτων ξιφομαχία. Οι καθησυχαστικές νότες του Try άλλαξαν το κλίμα και τότε το τελευταίο χορευτικό ζευγάρι πέταξε στην άκρη τα σπαθιά αφήνοντας ως μόνο σημείο επαφής τους τις άκρες των δαχτύλων. Δύο κορμιά, δύο ζευγάρια χέρια ψηλάφιζαν διστακτικά και κατόπιν πιο έντονα και αισθησιακά μέχρις ότου η μουσική έσβησε και το ένα σώμα ακούμπησε στο άλλο.

Η Λένη κράτησε την ανάσα της καθώς τα χείλη του Μάριου, ξεφεύγοντας από το τυπικό της χορογραφίας, πλησίασαν τα δικά της και ενώθηκαν σε ένα βαθύ φιλί, που συνεχίστηκε κάτω από το

καταιγιστικό χειροκρότημα που έσειε όλη την αίθουσα. Ένας θρίαμβος... Και τα μάτια του Μάριου που έλαμπαν... Και το βλέμμα του που χανόταν στο δικό της... Ένας χορός, μια στιγμή, μια πικρή χαρά και μετά τα χείλη του Μάριου έγιναν πάλι ξένα. Υποκλίθηκε μηχανικά και πιασμένοι χέρι-χέρι (τι παρωδία, σκέφτηκε) επέστρεψαν στις θέσεις τους. Παρατήρησε ότι ο καθηγητής με ένα ανεξιχνίαστο χαμόγελο σημείωσε κάτι (προφανώς τη βαθμολογία τους) στον κατάλογο που είχε μπροστά του.

Ο Μάριος θα μπορούσε να θριαμβολογήσει. Τα είχαν καταφέρει. Γιατί τότε δεν ένιωθε παρά μια χλιαρή χαρά; Ίσως γιατί η δική του στιγμή με τη Λένη είχε περάσει. Οι στιγμές δεν κρατούν για πάντα. Είναι μοναδικές, σαν ένας μικρός θάνατος. Σε κάνουν να θέλεις να διαλύσεις τα πάντα γύρω σου και να τα στήσεις από την αρχή. Ή πάλι σου αφήνουν ένα μούδιασμα και ένα μηχανικό χαμόγελο, αυτό που είχε φορέσει για τη συγκεκριμένη στιγμή καθώς το μόνο αναμενόμενο ήταν η βαθμολογία των χορογραφιών.

«Κάντε λίγη ησυχία, παρακαλώ». Η φωνή του καθηγητή ακούστηκε αυστηρή και αρκετά εκνευρισμένη από την οχλαγωγία που κάλυπτε το αμφιθέατρο. Οι διαγωνιζόμενοι σχολίαζαν ρωτώντας ανήσυχοι ή πάλι έκαναν ζηλόφθονα σχόλια για τις υπόλοιπες χορογραφίες. Τα ονόματα του Μάριου και της Λένης ήταν στα στόματα των περισσότερων.

«Ο Ραφαήλου την ψώνισε τελικά την γκόμενα» ακούστηκε.

Ο Μάριος τσιπώθηκε. Το σχόλιο είχε ειπωθεί τόσο δυνατά, ώστε αρκετοί από τους παρευρισκόμενους είχαν στραφεί προς το μέρος του και κοιτούσαν με απροκάλυπτη περιέργεια. Τότε μόνο συνειδητοποίησε ότι τόση ώρα κρατούσε σφιχτά το χέρι της Λένης. Πήγε να χαλαρώσει τα δάχτυλά του, η Λένη όμως τον σταμάτησε.

«Μαζί. Μη με αφήνεις τώρα. Είναι γρυσουζιά» του είπε.

Θα μπορούσε να γελάσει αν δεν έβλεπε το παράπονο στο βλέμμα της. Θα μπορούσε να ελπίζει σε κάτι περισσότερο. Ήταν όμως μια ακόμη στιγμή.

«Αν δεν κάνετε απόλυτη ησυχία, δεν θα ακούσετε το παραμικρό. Και ούτε πρόκειται να επαναλάβω τις βαθμολογίες σας. Οπότε θα περιμένετε άλλες τρεις μέρες μέχρι να τις δείτε στον πίνακα ανακοινώσεων» είπε στριφνά ο καθηγητής.

Η απειλή έπιασε και κάθε ήχος κόπηκε με το μαχαίρι.

«Ξεκινάω κι αν ακούσω το ελάχιστο σχόλιο, σηκώνομαι και φεύγω» δήλωσε ο καθηγητής σαρώνοντας την αίθουσα.

Ούτε ανάσα. Αναμονή.

«Η βαθμολογία είναι κατά σειρά χορογραφίας. Παύλος Ζήσης-Ερμιόνη Καλία, έξι».

Ακόμη και η αυθόρμητη διαμαρτυρία ούτε καν εκφράστηκε. Δεκατρία ζευγάρια ακόμη, όλοι είχαν αγωνία, ήταν κουρασμένοι, ήθελαν να φύγουν επιτέλους, να πάνε να γιορτάσουν ή να κάνουν τον απολογισμό τους.

Τα χέρια του Μάριου και της Λένης είχαν μπλεχτεί ακόμη πιο σφιχτά. Τα δάχτυλά του χάιδευαν το εσωτερικό του καρπού της, μια κίνηση απόλυτα αισθησιακή σε διαφορετικό χρόνο, εκείνη όμως τη στιγμή έμοιαζε μια απελπισμένη προσπάθεια να πάρει κουράγιο ο ένας από τον άλλον.

Η Λένη ήταν σίγουρη ότι και ο Μάριος μετρούσε νοερά τα ονόματα που περνούσαν, τα ζευγάρια που είχαν απομείνει για να ακούσουν τη βαθμολογία τους. Αγωνία, αγωνία... Κι άλλα ονόματα, κι άλλοι βαθμοί, οι περισσότεροι πολύ χαμηλοί. Πέντε πριν το τέλος, τέσσερα, τρία, δύο, μόνο τα δικά τους ονόματα έμεναν. Μισοσηκώθηκε από τη θέση της. Ο ιδρώτας κυλούσε από το μέτωπό της κι έσταζε στα μάτια της και από εκεί στα χείλη της.

«Μάριος Ραφαήλου-Λένη Ψαθά» ανακοίνωσε επιτέλους ο καθηγητής.

Η Λένη κράτησε την ανάσα της περιμένοντας τη βαθμολογία, ο καθηγητής όμως σιωπούσε. Ο φόβος φαινόταν καθαρά στα μάτια της καθώς έριξε ένα απεγνωσμένο βλέμμα στον Μάριο.

«Μάριε, Λένη, σηκωθείτε. Σας θέλω εδώ» είπε αυστηρά ο καθηγητής.

«Την πατήσαμε...» ψιθύρισε η Λένη δαγκώνοντας τα χείλη της.

«Πάμε» της είπε ψύχραιμα ο Μάριος.

«Δεν του άρεσε η χορογραφία. Γιατί, γαμώτο μου;»

«Σταμάτα, προτού σου κλείσω το στόμα».

«Για να σου πω» άρχισε να λέει, είδε όμως που ο Μάριος της χαμογελούσε και άλλαξε ύφος.

«Είναι για καλό. Άκου που σου λέω» την καθησύχασε, τη σήκωσε από τη θέση της και πιασμένοι χέρι-χέρι έφτασαν στη δεξιά άκρη της σκηνής όπου τους περίμενε ο καθηγητής.

«Θα χορέψετε ξανά» τους είπε επιτακτικά. «Ελπίζω να έχετε τον ρυθμό στα αυτιά σας, γιατί θα χορέψετε χωρίς μουσική υπόκρουση» συνέχισε χαμογελώντας σαρδόνια.

«Γιατί μας βασανίζει ο μαλάκας;» ψιθύρισε η Λένη.

«Εσύ μιλάς για βασανιστήρια; Ηρέμησε» της είπε ο Μάριος χαιδεύοντάς της το μάγουλο.

«Με το ένα, με το δύο, με το τρία, πάμε» φώναξε ο καθηγητής και χτύπησε δυνατά τα χέρια του.

Ο Μάριος και η Λένη πήραν για πολλοστή φορά τη θέση τους στα τέσσερα μέτρα ο ένας από τον άλλον. Μόνο τα κοντάρια και τα σπαθιά, μόνο τα βλέμματα και οι ανάσες τους.

«Σε προκαλώ!»

«Κι εγώ σε προκαλώ!»

Ο ίδιος χορός, κι ας μην υπήρχε μουσική. Ο Μάριος ένιωθε ότι χόρευε καλύτερα έτσι, γιατί δεν μεσολαβούσε το παραμικρό ώστε να τον αποσπάσει από τη Λένη. Τα πόδια και τα χέρια του, όλο του το σώμα, οι αισθήσεις του είχαν εκείνη ως μόνη έμπνευση. Θα μπορούσε να χορεύει

μαζί της, πλάι της, αιώνια. Κι όταν έκαναν τα τελευταία βήματα της χορογραφίας, ο Μάριος τολμηρός ή ίσως παράτολμος, ακολούθησε το ίδιο τέλος: ένα βαθύ φιλί στα πορφυρά χείλη της γυναίκας που ήταν η δική του έμπνευση.

Στην αίθουσα έπεσε απόλυτη σιωπή, λες και κανείς δεν ήξερε πώς να αντιδράσει ή τι άλλο να περιμένει. Μα λίγα δευτερόλεπτα μετά ξέσπασε ένα θυελλώδες χειροκρότημα. Ο Μάριος και η Λένη υποκλίθηκαν πρώτα στους συσπουδαστές τους και μετά στον καθηγητή τους.

Εκείνος τους κοίταξε εξονυχιστικά με ένα ύφος ανεξιχνίαστο. Κι έπειτα: «Δέκα» τους είπε κι συνέχισε πιο δυνατά για να τον ακούσουν όλοι καθώς το αμφιθέατρο αλάλαζε: «Ησυχία, δεν τελείωσα ακόμη. Αν θέλετε να καταλάβετε τι σημαίνει πάθος για τον χορό, νομίζω ότι το είδατε μόλις μπροστά σας. Είναι ακατόρθωτο σχεδόν για κάποιον που δεν είναι επαγγελματίας, να χορέψει κάτι τόσο σύνθετο χωρίς μουσική υπόκρουση και κάτω από συνθήκες πίεσης. Ομολογώ ότι έκανα ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να δυσκολέψω την κυρία Ψαθά και τον κύριο Ραφαήλου. Πέρα δηλαδή από τις δυσκολίες που είχαν οι ίδιοι μεταξύ τους» πρόσθεσε χαμογελώντας ζεστά για πρώτη φορά. «Για εσάς τους υπόλοιπους, θέλω να θυμόσαστε αυτή τη μέρα, αυτόν τον χορό και αυτό το ζευγάρι. Προσπαθήστε να πετύχετε ό,τι και ετούτοι οι δύο. Παλέψτε για αυτά που θέλετε, γιατί τίποτα δεν χαρίζεται. Αυτό να το θυμόσαστε πάντα. Κυρίες και κύριοι, είστε ελεύθεροι: να σκεφτείτε, να διασκεδάσετε ή να κλάψετε. Θα τα πούμε τη Δευτέρα. Καλό σας βράδυ!» είπε και αποχώρησε αγνοώντας επιδεικτικά όσους περίμεναν ήδη να του μιλήσουν.

Το αμφιθέατρο άρχισε να αδειάζει. Η Λένη μόλις είχε συνειδητοποιήσει τι ακριβώς είχε συμβεί. Και ξαφνικά άρχισε να χοροπηδάει γύρω από τον Μάριο και να ουρλιάζει: «Τα καταφέραμε, τα καταφέραμε».

«Όχι απλά τα καταφέραμε, πετύχαμε το τέλειο. Είδες που όλα γίνονται για κάποιον λόγο;» της είπε κοιτώντας την στα μάτια, σαν να ρωτούσε κάτι ακόμη που περίμενε την απάντησή της».

«Αυτό πρέπει να το γιορτάσουμε... Μαζί!» πρόσθεσε σφίγγοντάς του το χέρι.

«Μαζί;» ρώτησε ο Μάριος διστακτικά. Ας μην του έλεγε μόνο για το αποψινό βράδυ, ούτε για το αυριανό ούτε για βράδια μετά. Ο εφιάλτης του στριππιζάδικου ήρθε εντελώς απρόσκλητος. Τι δικαιολογία θα μπορούσε να προβάλλει για να γίνει πιστευτός; Να έλεγε ότι δούλευε; Πού; Ποια δουλειά απαιτούσε την παρουσία του τέτοιες ώρες μέσα στη νύχτα; Αν τον ζόριζε, θα έλεγε ότι δούλευε σε εταιρεία security. Ναι, αυτό ήταν. Εντελώς μακριά από αυτό που θα έκανε -ούτε που ήξερε για πόσες νύχτες. Ετοιμαζόταν να της το πει όσο πιο πιστευτά μπορούσε, όταν είδε τη φίλη της τη Ράνια να έρχεται προς το μέρος τους με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Φιλενάδα, είσαι θεά!;» ούρλιαξε τόσο δυνατά η Ράνια που ο Μάριος έκανε ασυναίσθητα δυο βήματα πίσω.

Οι δυο φίλες χοροπηδούσαν σφιχταγκαλιασμένες ώσπου η Ράνια θυμήθηκε τον Μάριο. «Συγχαρητήρια, Μάριε. Ήσασταν τέλειοι. Το αξίζατε το δεκάρι!» του είπε ζεστά.

Ο Μάριος θυμήθηκε ότι η χορογραφία της Ράνιας είχε καταφέρει να πάρει μόλις ένα εξάρι, αυτό όμως δεν φαινόταν να την απασχολεί.

«Πρέπει να το γιορτάσουμε, κολλητή. Σου έχω κάτι σπέσιαλ!» είπε η Ράνια στη φιλενάδα της κλείνοντάς της συνωμοτικά το μάτι.

«Και ο Μάριος; Μπορεί να έρθει μαζί μας;» ρώτησε η Λένη.

«Α, είναι βραδιά μόνο για γυναίκες. Να στην πάρω την παρτενέρ σου, Μάριε, έτσι;» τον ρώτησε η Ράνια και χωρίς να περιμένει απάντηση, τράβηξε τη Λένη από το χέρι.

«Ναι, ναι, βέβαια. Δεν θα χαθούμε, έτσι κι αλλιώς...» είπε ο Μάριος.

Είδε τις δυο φίλες να απομακρύνονται, ανακουφισμένος που δεν είχε να δώσει καμία εξήγηση για το τι θα έκανε ο ίδιος μετά και ταυτόχρονα γεμάτος μια ιδιόμορφη στενοχώρια που η Λένη ήταν ήδη μακριά του. Ένωθε σαν να είχε χάσει ένα κομμάτι από το σώμα του, σαν να είχε αφήσει πίσω του κάτι από τον εαυτό του.

Λίγες ώρες μετά το μόνο που απασχολούσε τον Μάριο ήταν το να καταπνίξει την επιθυμία του να σηκωθεί να φύγει και να τους αφήσει όλους σύξυλους. Ένωθε πολύ άσχημα κι ας ήξερε ότι το πρόσωπό του δεν θα φαινόταν καθώς θα ήταν καλυμμένο πίσω από τη μάσκα του ιαγουάρου. Κοιτώντας στον καθρέφτη, προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι ο άνδρας που αντίκριζε στο γυαλί ήταν κάποιος άλλος, κάποιο άγνωστο καλογυμνασμένο ανδρικό σώμα που φορούσε κάτι που θύμιζε ρούχο και όχι φύλλο συκής. Η αναστάτωση που επικρατούσε στα καμαρίνια τού έφερνε πονοκέφαλο. Οι περισσότεροι χορευτές το είχαν ρίξει στην πλάκα για το ποιες γκόμενες θα τους καμάκωναν. Ο Μάριος έφριξε εξετάζοντας και αυτό το ενδεχόμενο. Αυτό του έλειπε. Δεν του έφτανε το ρεζιλίκι. Κοίταξε το κινητό του και με τρόμο διαπίστωσε ότι είχε φτάσει η ώρα. Ένας χορός ήταν, ένας ακόμη χορός. Ίσως λίγο πιο αισθησιακός, ερωτικός, μα τι διάολο, αυτός είχε κάνει τη χορογραφία, οπότε ήταν δικό του δημιούργημα. Έξω η μουσική είχε σταματήσει και ακουγόταν μόνο η φωνή του μαγαζάτορα, που με τιμή και καμάρι ανακοίνωνε τη νέα χορογραφία.

«Κυρίες μου, απόψε κάνετε την καλύτερη επιλογή. Τα πιο καλογυμνασμένα κορμιά της Αθήνας θα φέρουν στα πόδια σας την εξωτική αγριάδα ενός αφρικανικού ηλιοβασιλέματος. Κρατηθείτε καλά, γιατί αυτή η νύχτα θα έχει πολλές δονήσεις» συμπλήρωσε γελώντας.

Ο Μάριος αναρωτήθηκε πόσο μεγάλο ήταν το απόθεμα μπαρουφολογίας του τύπου, όμως επιχείρηση είχε, οπότε διαφήμιζε με κάθε τρόπο το εμπόρευσμά του. Καθώς το μουσικό κλίμα άλλαζε και

αφρικάνικα τύμπανα δονούσαν τη γεμάτη καπνό και λαγνεία ατμόσφαιρα, ο Μάριος έκανε ένα νεύμα στους υπόλοιπους χορευτές και μπαίνοντας στη σειρά βγήκαν στη σκηνή, όπου τους υποδέχτηκαν οι αλαλαγμοί του γυναικείου κοινού.

Η Ράνια είχε σηκωθεί όρθια και χειροκροτούσε μανιωδώς. Η Λένη τής έριξε μια φαρμακερή ματιά.

«Σταμάτα λίγο, ρε παιδάκι μου. Θα μας περάσουν για λυσσασμένες» προσπάθησε να τη συνεφέρει.

«Τι λες, καλή μου! Απόψε έχουμε κάθε λόγο να το κάψουμε. Οπότε, αυτή τη νύχτα όλα επιτρέπονται» είπε η Ράνια πίνοντας μια γουλιά από την αμφίβολης ποιότητας σαμπάνια της.

«Τρελή είμαι που σε ακολούθησα» κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι η Λένη.

«Ε, βλέπεις, δεν επιτρέπεται αντρική συνοδεία εδώ. Άσε που ο Μάριος προφανώς δεν θα ενέκρινε» της απάντησε η Ράνια πικαρισμένη.

«Ράνια, κόφτο. Δεν έχω τίποτα με τον Μάριο και ούτε να αναφέρεις ξανά το όνομά του!»

«Καλά, δεν σε είπαμε και καμπούρα... Αλλά χωριό που φαίνεται...»

«Δεν το έχω σε τίποτα να σηκωθώ να φύγω...»

«Ναι, κάνε τώρα και την παρθένο κόρη! Μη μου πεις ότι δεν τρέχει κάτι μ' εσάς τους δύο. Τόσο αισθησιακός χορός πια!»

«Ρεζίλι γίναμε! Βούλωσέ το και πάρε μάτι τους καλλιτέχνες» την προέτρεψε τονίζοντας δηκτικά την τελευταία λέξη.

Η Ράνια απορροφήθηκε από τα καλογυμνασμένα σώματα που παρατάχτηκαν στη σκηνή και ευτυχώς έκλεισε επιτέλους το στόμα της. Η Λένη ευχήθηκε να γινόταν κάτι μαγικό και να βρισκόταν κάπου αλλού. *Ίσως σε μια ακροθαλασσιά παρέα με τον Μάριο;* τη ρώτησε εκείνη η αυθάδικη εσωτερική φωνή που την ενοχλούσε από την ώρα που είχαν πατήσει το πόδι τους στο κλαμπ «Orgasm». Αγνόησε τη φωνή και πες

από διαστροφή πες από περιέργεια, έστρεψε το βλέμμα της στη σκηνή. Στο κάτω κάτω χορευτές ήταν, τίποτα παραπάνω τίποτα λιγότερο. Και παρά το ακατάλληλο περιβάλλον και τα τεντωμένα της νεύρα, με έκπληξη διαπίστωσε ότι η χορογραφία ήταν εξαιρετική.

«Κοίτα, κοίτα!» της έπιασε το χέρι η Ράνια. «Θεογκόμενος είναι αυτός ο πρώτος. Να τον τραγανίσεις αργά αργά και να γλύψεις και το κοκαλάκι».

«Τι μαλακίες λες, ρε Ράνια; Λες και δεν έχεις ξαναδεί άντρα στη ζωή σου. Κάτσε με τον δικό σου, και άσε τα πουροκομεία να πάρουν μάτι» της είπε ξανά. Όχι ότι δεν είχε δίκιο η Ράνια. Ο χορευτής που είχε γυαλίσει στη φιλενάδα της είχε ένα άψογο σώμα και οι κινήσεις του ήταν τόσο αρμονικές που της έφεραν αυτόματα στο μυαλό τον Μάριο. Κάτι ανάμεσα σε ναυτία και τρόμο την αναστάτωσε καθώς άρχισε να παρατηρεί πιο προσεκτικά τον χορευτή. Μα ήταν εντελώς παράλογη. Προφανώς η σαμπάνια, παρότι είχε πιεί μόνο ένα ποτήρι, την είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Ανοησίες, τι δουλειά θα είχε ο Μάριος σε ένα τέτοιο μέρος; *Ανοησίες λες εσύ! Τι ξέρεις στην πραγματικότητα για τον Μάριο;* επενέβη σαρκαστικά η εσωτερική της φωνή. Κι όμως... Αυτό το σώμα το γνώριζε πολύ καλά. Και τα μαλλιά, το ίδιο κούρεμα... Δεν μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά του προσώπου, τα έκρυβε η γελοία μάσκα. Τα χείλη πάλι... Αυτός ήταν; Ο Μάριος, ο δικός της Μάριος; *Από πού κι ως πού είναι δικός σου ο τύπος; Χα! Μάριος, που μέχρι χτες του έφτυνες κατά πρόσωπο "Ραφαήλου" και πάλι "Ραφαήλου"!* κάγχασε ξανά η εσωτερική φωνή.

Να σηκωθεί να φύγει, αυτό ήθελε. Ένιωθε σαν να είχε φάει κεραμίδα στο κεφάλι. Μούδιασε. Κοίταξε αηδιασμένη γύρω της τα ρυτιδιασμένα κρέατα και τα χέρια με τα καφετιά στίγματα που ψαχούλευαν τα πορτοφόλια τους για να προσφέρουν όσο περισσότερα με αντάλλαγμα μια νύχτα παρέα με σφιχτή, νεανική σάρκα. Αν είχε ανάγκη από λεφτά ο Μάριος, γιατί δεν έβρισκε μια φυσιολογική δουλειά; *Κι εσύ τι μιλάς; Επειδή*

τα έχεις και σου τρέχουν από τα μπατζάκια; Αυτή η φωνή γινόταν όλο και πιο εκνευριστική, ειδικά όταν έλεγε αλήθειες. Η Λένη δεν λογάριαζε το χρήμα, μια και δεν της έλειπε ποτέ. Ίσως σε αυτό οφειλόταν ο ατίθασος χαρακτήρας της. Και λοιπόν; Αν δεν είχε χρήματα, θα αναγκαζόταν να δουλέψει. Πού; Θα έκανες πεζοδρόμιο; Και το λοφτ στο Θησείο; Μπα! Κάτω από καμιά γέφυρα θα κοιμόσουν, να μην ξεχνάς και το Παρίσι! σάρκασε ξανά η ενοχλητική φωνή.

«Σκάσε!» ούρλιαξε η Λένη.

«Ρε συ, Λένη, έλεος! Δεν μίλησα, να, Παναγία κάθομαι» διαμαρτυρήθηκε η Ράνια, που είχε καταφέρει να αδειάσει μόνη της σχεδόν όλο το μπουκάλι τη σαμπάνια.

«Πάμε να φύγουμε, τώρα!» είπε η Λένη αρπάζοντάς από τα χέρια της μεθυσμένης φίλης της το ποτήρι.

«Τι λες, καλέ! Εδώ διασκεδάζουμε. Σιγά μην αφήσω τον θεό να πάει χαμένος!» δήλωσε η Ράνια δείχνοντας τον πρώτο χορευτή.

«Αυτός που μου δείχνεις δεν είναι για τα μούτρα σου!» άστραψε η Λένη.

«Τι μας λες; Μήπως τον θέλεις για πάρτη σου;» τσίριξε ντοπαρισμένη από το αλκοόλ η Ράνια.

«Βρε ζώο, έχεις καταλάβει πού βρισκόμαστε; Κάτσε εδώ να κακαρίζεις μήπως και γεννήσεις κανένα αυγό. Εγώ φεύγω. Δώσε μου τα κλειδιά σου!»

«Κι εγώ;»

«Να πάρεις ταξί! Εκτός κι αν καταλήξεις με το ξερολούκουμό σου!» της απάντησε δείχνοντας προς τη σκηνή. Την ίδια στιγμή, με την άκρη του ματιού της ξεχώρισε δυο μπρατσωμένους να κατευθύνονται προς το τραπέζι τους με αργά βήματα και ένα παγωμένο χαμόγελο στο πρόσωπο.

«Πού ξέρεις! Μπορεί να του κάνω την καλύτερη προσφορά!» είπε η Ράνια, που είχε ήδη σηκωθεί και τρικλίζοντας κατευθυνόταν προς τη σκηνή.

Η Λένη παρατήρησε ότι οι χορευτές είχαν αρχίσει να αποσυντονίζονται. Το επεισόδιο είχε αποσπάσει την προσοχή τους.

«Χάρισμά σου!» φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε στη Ράνια και συμπλήρωσε έχοντας το βλέμμα της καρφωμένο στον πρώτο χορευτή. «Αν και μπορείς να τον έχεις χωρίς να δώσεις μία. Τόσο φθηνός είναι!» Όμως τα μεθυσμένα μάτια της φίλης της την κοιτούσαν ολοστρόγγυλα κι απορημένα. «Τόσο τούβλο είσαι ή κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Ο Ραφαήλου είναι, βρε ζώο, ο Ραφαήλου!» ούρλιαξε, χωρίς να την νοιάζει αν είχε παραγνωρίσει.

Κι εκείνη τη στιγμή συνέβησαν ταυτόχρονα τρία πράγματα. Ο μπράβος την έπιασε από τον ώμο ενώ της ψιθύριζε διακριτικά να τον ακολουθήσει, η Ράνια τη ρωτούσε ξανά και ξανά: «Ποιος Ραφαήλου; Ο δικός μας Ραφαήλου;», και ο πρώτος χορευτής εγκατέλειπε τη σκηνή κι ερχόταν προς το μέρος της φωνάζοντας το όνομά της.

Η Λένη, με έναν ελιγμό, ξέφυγε από τον μπράβο και σπρώχνοντας καρέκλες και τραπέζια, αναζήτησε βιαστικά την έξοδο.

Ο Μάριος είχε πάθει σοκ. Αν τον ρωτούσες, δεν θα μπορούσε να θυμηθεί τότε ακριβώς αντιλήφθηκε ότι η Λένη βρισκόταν ανάμεσα στους θαμώνες. Έτσι κι αλλιώς, το μυαλό του ήταν κολλημένο στη χορογραφία και, όσο παράλογο κι αν ακουγόταν, την ευθύνη που είχε ως επαγγελματίας. Ίσως κάτι κατάλαβε όταν ο καυγάς ανάμεσα στις δυο γυναίκες τράβηξε την προσοχή του. Ίσως όταν είδε τους μπράβους να πλησιάζουν. Του ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. Οργή, θυμός και απογοήτευση ήταν τα πρώτα συναισθήματα που ένιωσε. Και ντροπή. Για τη Λένη, που δεν είχε καμία δουλειά σε έναν τέτοιο χώρο, για τον

εαυτό του, που δεν είχε να συνεισφέρει την παραμικρή δικαιολογία για την παρουσία του στο κωλάδικο «Orgasm».

Ευτυχώς το χορευτικό βρισκόταν στο τέλος του, οπότε ο Μάριος εκτέλεσε βιαστικά τις τελευταίες κινήσεις ενώ οι υπόλοιποι τον μιμούνταν αποπροσανατολισμένοι. Κι έπειτα άρχισε να σπρώχνει ανάμεσα στα τραπέζια απωθώντας τα χέρια που τον ψηλάφизαν λαιμαργα, ξεχνώντας τη γελοία περιβολή του, προσπαθώντας να προλάβει τη Λένη, φωνάζοντας ξανά και ξανά το όνομά της.

Όμως η Λένη είχε ήδη βγει από το μαγαζί και ο Μάριος, σχεδόν γυμνός, τώρα έτρεχε, περνούσε την πόρτα, κοντοστεκόταν στο πεζοδρόμιο να πάρει ανάσα καθώς οι στάλες του ιδρώτα πάγωναν στο σώμα του και ο ψυχρός Νοεμβριάτικος αέρας σάρκαζε το παράλογο της κατάστασης.

«Λένη!» φώναξε απελπισμένα στη φιγούρα που σε μια απόσταση γύρω στα δέκα μέτρα δεξιά του διέσχιζε τον δρόμο για να βγει στα φανάρια της Αχαρνών. «Λένη!» φώναξε ξανά και η φωνή του γέμισε τρόμο, γιατί μόνο αυτός είδε τα εκτυφλωτικά φώτα του αμαξιού που έμπαινε με ταχύτητα στον δρόμο.

Κλάσματα δευτερολέπτου. Χωρίς να σκεφτεί, ο Μάριος τινάχτηκε αστραπιαία προς την ίδια κατεύθυνση. Δεν κατάλαβε τι ακριβώς έγινε. Ένιωσε μόνο το κύμα του αέρα καθώς το αμάξι προσπερνούσε και τον γδούπο λίγα μόλις εκατοστά πιο πέρα. Τα γυμνά του πόδια πίεζαν με δύναμη τη Λένη ακινητοποιώντας την στο βρεγμένο οδόστρωμα.

Η Λένη ένιωσε να προσγειώνεται απότομα πάνω σε κάτι βρεγμένο και γλοιώδες. Δεν πρόλαβε να αισθανθεί σιχαμάρα ούτε να αναρωτηθεί τι δουλειά είχε ξαπλωμένη μέσα στο σκοτάδι. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της μερικές φορές σε μια προσπάθεια να καθαρίσει το οπτικό της πεδίο, όμως κι αυτό αποδείχτηκε μάταιο. Το μόνο που έβλεπε ήταν κάτι φωτεινές λάμπεις, μέχρι που έχασε τις αισθήσεις της.

Όταν ξαναγύρισε στην πραγματικότητα, μια κακοφωνία τής τρυπούσε τα αυτιά και ένα βάρος πίεζε όλο της το σώμα. Δεν μπορούσε να ανασάνει. Στα τυφλά προσπάθησε να παραμερίσει με τα χέρια αυτό που την εμπόδιζε να ανασηκωθεί.

«Μην κινείσαι!» άκουσε μια αντρική φωνή.

Το κεφάλι της κόντευε να σπάσει από τον πόνο. Τι στο καλό είχε συμβεί; Δεν μπορούσε να θυμηθεί. Ένιωσε πανικό, ενώ η αίσθηση της ασφυξίας έγινε εντονότερη.

«Φύγε από επάνω μου, ηλίθιε. Θα με πνίξεις!» φώναξε.

Επιτέλους, το σώμα που την πίεζε χαλάρωσε το σφίξιμο αφήνοντάς της το περιθώριο να ανασάνει. Ρούφηξε λαίμαργα τον γεμάτο καυσαέριο αέρα της νύχτας. Πονούσε παντού. Έπρεπε να θυμηθεί πώς είχε βρεθεί σε αυτή την κατάσταση, όμως οι φωνές όλων εκείνων που είχαν στο μεταξύ μαζευτεί γύρω της την εμπόδιζαν να κάνει την παραμικρή λογική σκέψη. Έκλεισε τα μάτια.

«Να φωνάξουμε ασθενοφόρο. Έχουν χτυπήσει; Μήπως έχουν σπάσει τίποτα;» άκουσε ενώ δυνατά χέρια ψηλάφιζαν τα πλευρά της. Έγειρε ξανά πάνω στο σώμα που την κρατούσε, γυρεύοντας να προφυλαχτεί από το παγωμένο ψιλόβροχο που έπεφτε. Ίσως να μπορούσε να μείνει έτσι και να πάψει να προσπαθεί να θυμηθεί. Πήρε ξανά μια βαθιά ανάσα. Ένιωθε σαν να βρισκόταν εκεί και ταυτόχρονα κάπου αλλού.

Μαύρο... Λευκό.... Ξανά μαύρο και λευκό με ένα ενδιάμεσο κόκκινο. Το στρίγκλισμα των φρένων, η λάμψη, τα πρόσωπα -θαμπές μάσκες που πλησίαζαν-, μέχρι που η ανάσα τους ήταν επάνω της. Φωνές, οι σειρήνες. Κάποιον κυνηγούσαν. Όχι, ασθενοφόρο ήταν... Προσπαθούσαν να σηκώσουν κάποιον, δεν μπορούσε να διακρίνει, ήταν τόσοσ ο κόσμος... και μετά ένιωσε πως η ζωή έφευγε από μέσα της. Κι άλλες φωνές. Προσπάθησε να μετακινήσει το σώμα της, να έρθει πιο κοντά, να ακούσει τι έλεγαν. Τα αυτιά της βούιζαν, το κεφάλι της

έμοιαζε να σπάει σε χίλια μικρά κομμάτια, έβλεπε μυριάδες μόρια να αιωρούνται στον αέρα, οι ήχοι έγιναν πιο έντονοι, τώρα μπορούσε να ξεχωρίσει τα πρόσωπα. Οι γονείς της, η Ράνια, ο Μάριος... Κάτι συνέβαινε, κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Μα τι έλεγαν τόση ώρα; Ήθελε να ουρλιάξει, αλλά ήξερε ότι ήταν αργά πια...

Η Λένη άνοιξε απότομα τα μάτια ενώ μια κραυγή αγωνίας πάλευε να βγει από μέσα της.

«Ηρέμησε. Όλα είναι εντάξει. Είμαστε εντάξει» την καθησύχασε η αντρική φωνή.

Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της. Χαράς, ανακούφισης;

Το αντρικό χέρι, ζεστό παρά το κρύο της νύχτας, της σκούπισε το μάγουλο.

«Λένη, σε παρακαλώ...»

Τα λόγια δεν την παρηγόρησαν, το σοκ ήρθε ετεροχρονισμένο, τα δάκρυα έγιναν δυνατά αναφιλητά.

Τα αντρικά χείλη έψαξαν τα δικά της. Το θυμόταν αυτό το φιλή.

«Μάριε...» είπε διστακτικά το όνομά του. «Εγώ δεν...» Ήθελε να του πει πως ήταν ερωτευμένη μαζί του, πως είχε θυμώσει ανόητα, πως ήταν κακομαθημένη, πως του ...χρωστούσε τη ζωή της; Ναι, τώρα συνειδητοποιούσε πως ο Μάριος ήταν η σωτηρία της, πως η δυνατή αγκαλιά του ήταν ο μόνος λόγος που ανέπνεε εκείνη τη στιγμή, κυριολεκτικά και μεταφορικά.

«Εσύ δεν..., τι ακριβώς; Έχε χάρη που βαρέθηκα να προσποιούμαι τον αδιάφορο, αλλιώς θα σου έλεγα τι σου χρειάζεται» της είπε μισοαστεία μισοσοβαρά.

«Εμένα;» Τα μπλε της μάτια βυθίστηκαν στα δικά του πεταρίζοντας δέθεν έκπληκτα.

«Είσαι μια μουσίτσα εσύ!»

Μουσίτσα; Την είπε μουσίτσα; Το βλέμμα της άστραψε, ήταν έτοιμη να του ζητήσει τον λόγο.

«Αλλά θα είσαι πάντα η μούσα μου!» συμπλήρωσε ο Μάριος χαρίζοντάς της ένα χαμόγελο από αυτά τα τόσο φωτεινά που χαρακτηρίζουν όλους τους ερωτευμένους αυτού του κόσμου.

ΤΕΛΟΣ

Η ΝΟΥΒΕΛΑ
ΣΩΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΥΡΥΔΙΚΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2020 ΜΕ ΕΠΙΜΕ-
ΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑ-
ΡΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ
ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΤΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΥΠΟ ΑΔΕΙΑ CREATIVE
COMMONS (BY-NC-ND)

